

Anh Yêu Em Suốt Đời Suốt Kiếp

Contents

Anh Yêu Em Suốt Đời Suốt Kiếp	1
1. Chương 1: “start”	1
2. Chương 2: Restart	5
3. Chương 3: Ải 1	8
4. Chương 4: Ải 2	12
5. Chương 5: Ải 3	15
6. Chương 6: Ải 4	18
7. Chương 7: Ải 5	22
8. Chương 8: Ải 6	25
9. Chương 9: Đánh Boss	29

Anh Yêu Em Suốt Đời Suốt Kiếp

Giới thiệu

Ấn nút “start” để trò chơi bắt đầu..... Bắt đầu cho một trò chơi đã sắp đặt trong bốn năm. . . Là cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-suot-doi-suot-kiep>

1. Chương 1: “start”

Ấn nút “start” để trò chơi bắt đầu..... Bắt đầu ột trò chơi đã sắp đặt trong bốn năm...

Là cả máu, nước mắt, hận thù đều đã được đặt cược tại đây để chiếm đoạt một thứ đã đánh mất, đã không bảo vệ được kia.....

Ai sẽ là người chiến thắng ???

Chiếc máy bay mang số hiệu 707 hạ cánh xuống sân bay Nội Bài lúc 2 giờ chiều... Dòng người đi lại tấp nập, vội vã mang theo những tâm trạng khác nhau: vui vẻ vì được gặp người thân, hạnh phúc vì được gặp người

yêu,... Ở nơi này, có một người con gái mang trong mình nét đẹp quyến rũ rực rỡ của độ tuổi hai mươi lăm nhưng ánh mắt cô lại mang một vẻ u uất, vô hồn..... tuy vậy, ánh mắt đó lại càng tôn lên vẻ đẹp của mình cô.....

Một toán vệ sĩ mặc đồ đen vừa nhìn thấy cô liền nhanh chóng tới giúp cô xách vali, đồ dùng rồi lại cung kính mời cô lên chiếc xe limousine sang trọng màu đen bóng hoáng.....

* * *

Tại một biệt thự cao lớn, rộng thênh thang với kiến trúc trang nhã, lịch sự với nội thất bằng gỗ quý đắt tiền thể hiện ngay đẳng cấp của chủ nhân ngôi nhà này.... Cô bước vào, khẽ cúi đầu chào rồi ngồi xuống trên chiếc ghế gỗ dài được trải thảm lông mịn màng, đối diện là một người đàn ông tầm độ tuổi trung niên, nét từng trải thâm nhuần trên gương mặt lạnh lùng của ông....

Cả hai đều im lặng không nói một tiếng nào, không khí căng thẳng đến kịch liệt khiến cho bất cứ người nào đặt chân vào đây cũng cảm tưởng như đang đặt chân tới cõi âm vậy. Một lúc lâu sau, người đàn ông mới lấy ra một tập hồ sơ để trước mặt cô, lạnh lùng ra lệnh:

__Hãy tới đây làm !

__Dạ__ Cô chỉ buông một câu trả lời đơn giản, cũng không mở tập văn kiện đó ra xem là cái gì, liền cầm lấy rồi bước ra ngoài luôn.

Cô dường như là một con robot, không có một chút biểu cảm nào, chỉ biết nghe lệnh rồi vâng lời làm theo như một con rối được sắp đặt trước... Vì sao một người con gái trẻ đẹp như cô lại chỉ như một con robot di động vậy, nguyên có gì khiến cô trở nên như vậy??

* * *

Sáng hôm sau:

Bước vào quầy lễ tân, đưa tập hồ sơ cho cô nhân viên, đợi một chút rồi cô được dẫn tới một văn phòng khá rộng với kiến trúc nhẹ nhàng. Ở đó cô gặp một người con trai chỉ hơn cô tầm bốn, năm tuổi, khá trẻ trung và cách ăn mặc mang phong cách lịch sự, chín chắn và cũng rất thời thượng....

__Xin chào __ Cô nghiêng mình cúi chào.

__Ồ! Xin chào, cô là Lisan Lin? __ Người đó vui vẻ tiếp đón.

__Mong được giúp đỡ, cứ gọi tôi là Nhật Nguyệt được rồi. Cảm ơn__ Cô khẽ nở nụ cười - một nụ cười xã giao.

Sau một màn chào hỏi đầy khách sáo thông thường của hai bên, cô được người đẩy đưa ột tập hồ sơ khác của một người con trai lai Tây khá bảnh bao. Và cô từ bây giờ sẽ trở thành người quản lý kiêm stylist cho cậu ta - một người nhỏ hơn cô hai tuổi tên là Vương.

__Cậu ta hiện tại rất nổi tiếng, là người mẫu hàng đầu sáng giá nhất đại diện cho công ty chúng ta. Nhưng tính cách cậu ta thì rất khó chịu. Chưa có một stylist hay quản lý nào trụ được quá một tuần cả, cô nghĩ mình làm được chứ? __Người đó hỏi.

Ánh mắt cô lướt qua từng hàng chữ trên tập hồ sơ, nó ghi đầy đủ từ: tên, tuổi, nghề nghiệp, gia cảnh, sở thích,.... Rồi dừng lại ở hình của cậu ta được kẹp bên ngoài. Đó là một người con trai với mái tóc màu bạch kim, mắt xanh, nước da trắng, gương mặt trong ảnh tuy cười rất đẹp nhưng cô vẫn có thể đọc được sự ngang tàn, hống hách trong ánh mắt kia.

Gập lại tập hồ sơ, cất vào túi, cô gật đầu nói:

__Tôi nhận.

Người con trai đó cười có vẻ rất hài lòng về cô, dường như anh ta tin tưởng rằng cô là người có thể làm được tốt việc này, nói:

__Cậu ta ở tầng sáu, cô có thể tới quầy lễ tân lấy chìa khóa trực tiếp vào phòng cậu ta. Đừng lo, chỉ cần nói với cậu ta cô là quản lý kiêm stylist mới là được rồi.

Cô khẽ gạt đầu rồi lui người bước ra ngoài. Nhưng hướng cô đi không phải là thang máy dẫn lên tầng sáu mà là cửa hướng ra phía bên ngoài công ty. Cô muốn mua một chút đồ và thay bộ quần áo khác; bộ đồ công sở cô đang mặc này không hợp với công việc phải hoạt động nhiều kia.....

Ba mươi phút sau:

Cô bước vào tầng sáu với diện mạo mới: mái tóc dài ánh tím được buộc vổng lên cao, áo sơ mi trắng rộng thoải mái đi cùng với quần jean bó và giày thể thao. Bộ đồ đơn giản, nhẹ nhàng lại rất thoải mái khiến cho cô như trẻ hơn so với tuổi của mình rất nhiều.....

Vừa mở cửa bước vào, cô thấy ngay gương mặt của người con trai trong ảnh đang nằm ngủ trên ghế salon. Nhẹ nhàng đặt chiếc túi lớn xuống, cô lặng lẽ thu dọn quần áo, đồ đạc bị vứt lung tung khắp nơi lại cho ngăn nắp đồng thời lấy những thứ đã mua trong túi bỏ vào tủ lạnh lớn trong góc phòng.....

_Cô là ai? _ Một giọng nam khó chịu vang lên.

Dừng lại hoạt động của mình, quay đầu lại nhìn anh ta rồi cô lại tiếp tục công việc của mình. Vừa làm cô vừa nói:

_Quản lý kiêm stylist của cậu.

Cậu không nói gì thêm, khẽ nhún vai một cái rồi uể oải đứng dậy hướng về phía tủ lạnh bước tới. Mở tủ lạnh ra, cậu khá ngạc nhiên về những đồ được để trong đó. Quay người nhìn cô - cái người đang cúi cúi dọn dẹp những thứ cậu cố tình bày ra kia, nhíu nhíu mày một chút rồi với tay lấy một quả táo để trong tủ lạnh, một quả cầm ở tay mang ra ghế salon ngồi ăn như một ông hoàng.... Nhìn cô dọn dẹp một lúc, ăn hết một quả táo rồi cậu mới lên tiếng hỏi:

_Cô tên gì?

Lúc bấy giờ cô mới chịu dừng tay dọn dẹp lại, bước tới tủ lạnh lấy hai chai nước mát để lên mặt bàn rồi nói:

_Tôi là Nhật Nguyệt, gọi Nguyệt thôi cũng được. Và tôi hơn cậu hai tuổi liền đấy.

Khẽ gạt đầu, vừa nhai táo cậu lại hỏi tiếp:

_Tôi thì khỏi giới thiệu đi, hôm nay phải làm gì?

_Ừm, tôi gọi cậu là Vương, được chứ? Sáng nay cậu có thể nghỉ ngơi, chiều ta sẽ đi chụp hình ngoại cảnh__ Cô mở một cuốn sổ nhỏ cầm tay nói.

Cậu gạt đầu đã hiểu, ném vỏ táo đã ăn hết vào thùng rác cạnh đó rồi uể oải nằm xuống ngủ tiếp một giấc nữa. Không gian lại trở nên yên tĩnh vì cô lúc này thay vì cầm cúi dọn dẹp lại đang hý hoáy vẽ gì đó trên giấy.....

2H CHIỀU:

Đang ngủ say, cậu bị một bàn tay lay lay dậy. Cậu khó chịu hất cánh tay làm phiền mình ra rồi vùi đầu sâu vào trong chiếc chăn mỏng ngủ tiếp..... Cái cách phản kháng y như con nít của cậu làm người nào đấy không khỏi bực mình. Và không một chút nể nang, một người nào đó giật phăng cái chăn ra, đập cho cậu một cái khiến cậu không khỏi giật mình mà thức dậy....

Cái quái gì vậy? Cậu tức giận gắt lên, trừng mắt nhìn cô.

Nhưng thay vì sợ hãi, cô lại ung dung buông một câu chẳng liên quan mấy:

_Quần áo để trên bàn, mau thay đi. Đến giờ rồi.

Chị dám đánh tôi? Giọng nói của cậu đầy tức giận vang lên từng lời từng lời một.

_ Cậu mà còn đứng đấy đòi co với tôi là không chỉ ăn một cái đập đầu mà hôn đất luôn đấy. Đừng ý kiến với tôi, vì trong hợp đồng cũng không viết là không được đánh cậu, chỉ không để cho cậu trầy xước hay hỏng hóc chỗ nào thôi, ok? _ Cô lạnh lùng nói.

Chết tiệt! Cậu buông một câu chửi thề, tức tối cầm quần áo vào trong phòng thay.

Lần này quả thực cậu đã gặp phải một đối thủ có hạng rồi. Người con gái này không những chưa bao giờ bị vẻ đẹp trai của cậu quyến rũ như những người con gái hay những người phụ nữ khác. Trước đây, chỉ cần cậu chớp mắt một cái hay thức dậy trong bộ dạng ngái ngủ đầy quyến rũ thì dù là một người phụ nữ trung niên cũng đỏ mặt, tim đập loạn..... Vậy mà người quản lý trước mặt cậu đây một chút cũng không đỏ mặt chứ đừng nói gì là tim đập hay là có ý đồ muốn ve vãn cậu để cậu có lý do đuổi họ đi như trước đây.....

__Này! Sao lại bắt tôi mặc cái bộ đồ quái quỷ này? Chị có phải stylist không đấy?__ Cậu nhìn bộ đồ với áo phong trắng, quần jean xanh đi cùng giày thể thao mà nhăn nhó; nó không hợp với phong cách thời trang của cậu.

__Làm sao? __ Cô nhìn từ đầu đến chân cậu hỏi.

__Nó không hợp với tôi, chị ngốc à?__ Cậu nhăn nhó.

__Không hợp? Như thế nào là không hợp? Cậu chụp ảnh ở thảo nguyên Ruker nhưng lên đây phải đi bộ một đoạn mới lên được, chẳng nhẽ lại đóng bộ áo sơ mi quần jean, giày da à? Ai ngốc đấy? Có bất cứ ai đó nói bộ đồ này không hợp với cậu, tôi sẵn sàng xé tấm bằng của mình đi__ Cô khẽ nhíu mày một chút rồi thản nhiên tuyên bố hùng hồn.

Rồi cô không nói thêm gì, chụp một chiếc mũ le lên đầu cậu, xách một chiếc túi to đựng toàn đồ gì đó lính kình bước ra ngoài. Còn cậu, cậu không làm gì được cô nên đành ngậm ngùi đi ra, mang theo cái mặt nặng chịch như đưa đám ra ngoài. Nhưng ra ngoài cậu còn kiên tiết hơn khi mà thay vì chê bai cách ăn mặc mới mẻ này mọi người trong công ty lại hỏi cậu đổi phong cách à? Rồi không ngớt lời khen đáng người cậu mặc đồ này rất hợp đấy chứ..... Thế này khác gì nói rằng lời nói của cô không hề sai một chút nào mà người sai là cậu..... Cậu thật sự không hiểu được người con gái chỉ hơn cậu có hai tuổi này có gì mà ghê gớm tới vậy khi mà nhìn được những thứ từ cậu mà tới cậu cũng không hề hay biết

.....

__CEO.....

(coffe: giải thích một chút với những người chưa biết. CEO là viết tắt của Chief Executive Officer, là Tổng giám đốc hoặc Giám đốc điều hành của một công ty, một tập đoàn, một tổ chức...)

Người đàn ông mặc một bộ vest đen đắt tiền, đeo kính to bản màu đen che đi nửa gương mặt cùng ánh mắt khê giật mình khi nghe tiếng gọi của người bên cạnh..... Đã bao lâu rồi nhỉ? Anh cũng không rõ nữa vì thời gian với anh nó nghiệt ngã quá, nhưng ánh mắt của anh thì cho dù là thời gian có xoay chuyển như thế nào đi nữa thì anh vẫn không thể nào ngăn nó dừng lại khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn, mảnh khảnh kia..... Đường như cô gầy hơn so với trước.....

__CEO.....__ Người thanh niên cũng trạc tuổi anh một lần nữa nhắc nhở vị CEO này.....

__Ừm..... đi thôi....__ Giọng nói lạnh như muốn thấm cả vào da thịt của người ta vang lên.

Dáng người cao to, lưng thẳng, ăn mặc lịch sự đỉnh đặc nhưng bá khí của anh ta thì phi thường khiến bất cứ ai đối diện cũng phải run sợ. Khi anh vừa bước đi, hòa mình trong làn người đông đúc đang di chuyển thì cô tự dưng đứng lại, quay người nhìn phía sau với một cảm giác khó tả; có gì đó run sợ nhưng cũng có gì đó lại mang một sự lưu luyến thương đau..... Nhưng thứ cô cảm thấy lúc này nhanh chóng biến mất không còn một chút nào, cô cũng không cảm nhận được nữa nên đành nhún người phủ định cảm giác của mình. Cô nhanh chân bước theo cậu nhóc kém mình hai tuổi nhưng trông lại như con nít kia, nếu không cậu ta lại nổi đóa lên nữa thì chắc chắn sẽ rất phiền hà, mà cô thì không muốn vậy.....

CHỖ CHỤP ẢNH:

Nơi chụp ảnh là một sườn đồi rộng mênh mông với những gốc cây cổ thụ lớn, bãi cỏ một màu xanh mượt tuyệt đẹp. Nhưng nó cũng đúng như cô nói, do đoạn đường lên sườn đồi không được mở lớn nên tất cả phải leo một đoạn khá dài mới lên tới nơi được; và bộ đồ cô chọn cho cậu đã phát huy tác dụng rất tốt khi nó giúp cậu thoải mái đi lại dưới bầu không khí nắng nóng này.....

__Oa..... mệt chết mất!!!__ Vương thả người cái “bịch” xuống ghế cỏ dốc.

Nguyệt hý hoáy lục trong túi tìm cái gì đó rồi đặt trước mặt cậu một chai nước mát ướp lạnh. Rồi cô lại lấy khăn lau mồ hôi trên mặt cho cậu rất cẩn thận....

__Nước này ở đâu ra vậy?__ Cậu uống hết một nửa chai nước liền xoay qua hỏi.

__Mang chứ đâu, cậu không uống được nước thường mà__ Vẫn là cái giọng nói thản nhiên như đi guốc trong bụng cậu của cô; dường như cô nắm rất rõ mọi quy tắc lẫn sở thích oái oăm của cậu vậy.

Đấy chính là lý do vì sao mà cậu không thể bắt bẻ được người con gái này câu nào, dù cậu rất muốn đuổi cô ra khỏi cuộc sống của cậu. Cho dù cô có là một người con gái không quan tâm tới vẻ bề ngoài của cậu thì cậu cũng không muốn bắt cứ người con gái nào quanh quẩn bên mình... Với cậu, con gái là một quả bom nổ chậm mà cậu thì không cần quả bom đó; thứ cậu cần chính là một không gian riêng mà thôi.....

Coffe: Truyện tuần trước của Zen có nhiều bạn thắc mắc và hỏi Zen ý nghĩa tên truyện “5201314”. Coffe xin mạn phép Zen trả lời, thứ lỗi vì trình độ tiếng Bông của ta có hạn ^^ “5201314” nghĩa là “Anh yêu em suốt đời suốt kiếp” - dựa theo cách chơi chữ của người Trung Quốc (do đọc gần với âm đó). “520” trong tiếng Bông đọc là “wu er ling”, lúc phát âm sẽ gần giống với “wo ai ni”, tức là “anh yêu em”. “1314” đọc là “yi san yi shi”, phát âm khá giống với “yi sheng yi shi”, nghĩa là “suốt đời”, “trọn đời trọn kiếp”,... => Ghép lại là “Anh yêu em suốt đời suốt kiếp” ^^

2. Chương 2: Restart

Bốn năm trước anh mất em

Bốn năm trước anh thua trong trò chơi này

Bốn năm trước anh không còn là anh

.....

Bốn năm sau anh lật lại trò chơi, đánh cược thêm một lần nữa..... để đòi lại em....

Nghỉ ngơi một chút, mọi người đã bắt đầu làm việc, dựng cảnh để bắt đầu chụp hình cho kịp giờ. Cô giúp cậu thay đồ, quần áo khá nhanh và khoa học. Những bộ đồ đắt tiền, thời thượng nhưng không kiểu cách mà đơn giản với chất liệu tốt, khi được khoác lên người cậu, nó tỏa ra một hào quang kì lạ và mang một sức quyến rũ khiến người ta mê người. Mái tóc màu bạch kim, ánh mắt màu xanh dương hút hồn tất cả mọi người của cậu khiến mỗi bộ đồ cậu khoác lên dù đơn giản thôi nhưng cũng có một mỹ lực kì lạ... Cậu khiến cho cánh đàn ông không khỏi ghen tị....

Bình thường cậu có thể làm đủ trò để gây chuyện, lèo nhèo như đàn bà nhưng khi bước vào chụp hình thì lại rất chuyên nghiệp, chú tâm. Mỗi bước đi, mỗi động tác của cậu từ thân hình đến ánh mắt đều thu hút người khác, làm tôn lên mọi vẻ đẹp của mình cũng như tạo cho bộ đồ sức hút tuyệt diệu.....

* * *

Cứ như thế, một tuần đã trôi qua nhưng cậu không thể có lí do gì để đuổi cô ra khỏi cuộc sống của mình, vì ngoài công việc cô nói thì cậu phải làm, đừng để cô nói câu thứ hai, nếu không xác định cậu đo sà ra thì mọi thứ đều chẳng có gì khiến cậu phải chê trách cả. Cô dường như quá hiểu cậu, không chỉ về ăn uống, thói quen sống mà mọi thứ kể cả cậu muốn: tự do, nghỉ ngơi hay muốn vui chơi riêng cô đều sắp xếp ổn thỏa cả..... Cô không như những quản lý khác, cô không cấm cậu đi chơi, cũng không bao giờ tham công tiếc việc mà sắp cho cái lịch làm việc chặt kín từng ngày và càng chẳng bao giờ quan tâm vào đời sống riêng tư của cậu, dù cậu có đi với ai thì cũng chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài quan sát và dọn dẹp mấy bọn phóng viên, nhiếp ảnh mà thôi... Có lẽ đấy chính là lý do thay vì đuổi hay hắt hủi, phá cô như những người khác thì trong những ngày làm việc cùng nhau cậu rất quý và tôn trọng cô, và đặc biệt nghe những điều cô nói...

__Vương, ăn mau lên còn ra chụp nữa chứ. Không được bắt người ta đợi mình__ Cô tới, đặt một chai nước lạnh đã được mở nắp sẵn trước mặt cậu.

__Haizzz, xong rồi đây__ Cậu gặm nốt quả táo rồi ném phần còn lại vào thùng rác bên cạnh.

Uống hết chai nước mát chẳng mất mấy thời gian; dường như với cậu nước mát và táo là những thứ không thể thiếu được trong cuộc sống vậy, nó như để nạp năng lượng cho cậu. Rồi cậu cạy mình cao hơn cô, đưa tay lên xoa đầu cô đang nhăn mặt vì thái độ ung dung của cậu:

__Thật là.... Chị phải cười lên mới xinh chứ!!!

Cậu nói xong liền rảo bước đi, cái dáng người mẫu dong dỏng cao của cậu đi rất ngông nghênh như muốn gây sự đánh nhau với người ta vậy... Nhưng cũng làm cô khẽ cười, chẳng biết từ bao giờ mà cô cũng đã yêu quý cậu rồi....

__Nguyệt thật tài. Vương, thằng nhóc này khó tính tới vậy mà cũng trị được. Trước tới giờ ngoài CEO ra thằng nhóc đấy chẳng nghe lời ai đâu _ Chị nhân viên hóa trang nhìn cô đầy hâm mộ.

__Phải, cậu Vương này khó tính lắm, tính tình lại cực thẳng thắn luôn. Chẳng có quản lý nào chịu được cả, người không bị cậu ta chọc cho tới tức thì cũng là ôm mặt khóc bỏ đi. Trước đây, công ty ta cứ một tuần là lại phải thay quản lý mới cho cậu ta rồi _ Chị nhân viên phục trang nghe vậy cũng vào góp chuyện.

__Vương thực ra rất dễ, hiểu cậu ta thì sẽ ổn thôi _ Cô lắng nghe mọi người nói, khẽ cười.

Và rồi mọi người, ai đang rảnh rỗi đều cũng chen vào góp vui một chút, nói chuyện rôm rả. Cô thỉnh thoảng cũng góp chút nhưng chủ yếu vẫn là yên lặng lắng nghe mọi người kể nhiều hơn. Cũng chính vì buổi nói chuyện này mà cô mới biết Vương là do CEO mang tới và nâng lên. Còn CEO là vị tổng giám đốc rất trẻ của công ty, được mọi người ví bằng 6 chữ: tài năng, quyết đoán, lãnh khốc. CEO là người mang bá khí mà bất cứ ai đối diện không run sợ cũng phải kính nể, và Vương nhà ta cũng không phải là ngoại lệ.....

Dù có vậy, mọi thứ có xoay chuyển tới đâu đi nữa thì với Nhật Nguyệt - cô đã là một cái xác không hồn, một con rô bốt trong tay cha mình không thể có được thứ tình cảm như họ được nữa... Đơn giản là cô không có cảm xúc. Cô chỉ có thể sống như vậy được thôi, vì người đã tạo ra cô cho cô sự sống cũng là người cướp đi của cô cái gọi là cảm xúc, hơi thở duy nhất nên cô chỉ có thể thoi thóp mà thở... Cũng vì lẽ đó, dù cô có quý mến những người xung quanh này tới đâu, quý mến Vương như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể mang cảm xúc gì được.....

TẠI BIỆT THỰ CỦA VƯƠNG:

Vương đang nằm ườn trên ghế salon mà gặm táo, tay liên tục chuyển kênh tivi với những chương trình nhảm chán. Ánh mắt cậu hết nhìn màn hình tivi nhấp nháy lại chuyển qua cái người ngồi đối diện mình đang chăm chú tẩy tẩy vẽ vẽ cái gì đấy. Vươn vai đứng dậy, cậu nhẹ nhàng bước tới chỗ cái người đang vẽ chăm chú tới mức chẳng biết gì kia, cho dù cậu đã đứng ngay sát phía sau cũng không hề nhận ra.... Nhìn vào bản thiết kế cô đang vẽ, cậu khẽ nhíu mày:

__Chị, tại sao chị cứ thiết kế đồ màu tối vậy, màu sáng hay gam màu nóng chẳng đẹp hơn sao?? Nhìn u uất quá _ Cậu cúi người, tựa vào salon phía sau cô.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, quay người về phía sau cậu, nhưng cô không nói gì, chỉ lắc đầu một cái rồi cười nhẹ.

Cậu khẽ thở dài, dù hai người có thân nhau thật nhưng nhiều khi cậu cũng không thể hiểu được người con gái xinh đẹp bên mình này đang nghĩ gì nữa. Vì Nguyệt rất trầm lặng, rất ít nói mà chỉ thích nghe nhiều thôi. Nhiều khi cậu cảm thấy vẻ đẹp cá tính của cô chẳng hợp chút nào với sự trầm lặng kia....

__Chị, chị đã yêu bao giờ chưa? _ Cậu buột miệng hỏi.

Tự dưng cô dừng khựng lại, ngòi bút chì cô đang vẽ tự dưng gãy đôi in một vết hằn đen trên bản vẽ. Thái độ của cô không khỏi khiến cho cậu giật mình, càng nhìn cô, cậu lại càng muốn biết đáp án hơn. Mãi lúc sau giọng cô mới hơi run run nói:

__Um.... có....

Mặc dù rất tò mò nhưng vì không muốn động vào vấn đề khá nhạy cảm đây của cô nên cậu mới đùa một câu để cô cảm thấy thoải mái hơn:

__Chị, tại sao ai cũng bị em hấp dẫn mà chị thì không vậy? Chẳng nhẽ thực sự em không hấp dẫn thật sao???

__Không phải, vì cậu không hấp dẫn bằng người đó thôi __ Cô lắc đầu nhẹ nhàng nói.

__Hả? Ai cơ? Có người hấp dẫn hơn cả em á? Anh ta là người như thế nào? Làm gì có ai hấp dẫn hơn siêu người mẫu Anh Vương này chứ? E không tin__ Cậu nổi đóa lên. Cậu không tin và càng không nghĩ có người nào đẹp hơn cậu mà cậu lại không biết....

Trầm ngâm một lúc, cô quyết định cất đồ về đi, đứng dậy lấy cho cậu một cốc nước mát để hạ hỏa rồi từ từ nói; ánh mắt khẽ nhắm lại dường như lại gương mặt, thân hình của người con trai đó trong bốn năm qua mà cô vẫn khắc sâu trong tim:

__Người đó cao tầm 1m87, nước da ngăm đen, dáng người khá cao to, gương mặt góc cạnh nam tính. Nhưng thứ đẹp nhất của anh ấy không phải ở những thứ vẻ ngoài ấy mà là đôi mắt, anh ấy mang hai màu mắt: màu lục và màu xám. Nếu người ta, bình thường nhìn vào đôi mắt của anh ấy sẽ chỉ thấy nó sâu vô tận không thấy đáy như vực vậy; nhưng chỉ cần để ý một chút thì đôi mắt đó có thể nói lên cả con người của anh ấy.....

Cô kể về người con trai đó bằng một chất giọng dịu dàng, ấp áp chứa chan tình yêu thương, khóe môi cũng vẽ nên một nụ cười rạng rỡ hơn thường ngày rất nhiều. Cậu có thể nhìn thấy một tình yêu vô bờ của cô đối với người con trai này và cũng cũng không khó để đoán ra rằng người đấy chính là người cô yêu..... yêu rất nhiều.....

__Là người mà chị yêu đúng không???__ Cậu buột miệng hỏi trong vô thức khi đang suy nghĩ, giọng nói khàn khàn chứ đừng cái gì đó không vui.

__Ừ, phải..... rất yêu__ Cô không hề né tránh vấn đề này mà thẳng thắn thừa nhận.

Rồi cả hai chìm vào im lặng, không ai nói câu nào cả vì mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ riêng, cảm xúc riêng. Mãi một lúc lâu sau cậu mới lên tiếng:

__Chị biết không, tôi là trẻ mồ côi đấy.

__Trẻ mồ côi? __ Cô không giấu được sự ngạc nhiên.

__Phải, tôi lúc đầu sống trong trại mồ côi. Nhưng vì không chịu được cái cuộc sống đấy, tôi bỏ đi và thành đứa trẻ lang thang không cha mẹ, không người thân thích. Chị biết CEO chứ? Anh ấy chính là người thân duy nhất của tôi, người đã nhặt tôi về__ Cậu cười, một nụ cười nhạt khi nhớ lại cái quá khứ khổ nhục khi người ta nhìn mình với ánh mắt thương hại kia..... cậu không hề muốn vậy...

__Ừm..... tôi có nghe nói, nhưng thật không ngờ.....__Cô bỏ lửng câu nói, đúng là cô sơ suất quá. Tại sao cô không nhớ rằng trong bản lý lịch đầy đủ của cậu phần người thân hoàn toàn để trống chứ???

__Anh ấy là người cho tôi một cuộc sống mới, một danh phận mới chứ không phải là một cuộc sống nhục nhã như trước - một cuộc sống mà bao người hạnh phúc hơn tôi mơ ước. Chị biết không, lúc đầu gặp anh ấy tôi đã cảm nhận được một sức hút đặc biệt; anh ấy mang một mị lực đặc biệt khiến tôi cảm nhận rằng chắc chắn anh sẽ mang cho tôi một cuộc sống mới tốt đẹp hơn nhiều..... __Cậu khẽ cười khi nhớ lại những ngày tháng trước kia và người anh không cùng một cha mẹ sinh ra nhưng còn tốt hơn gấp ngàn vạn lần người cha mẹ mà cậu không biết mặt đã đang tâm vứt bỏ con mình...

Cậu nhớ, lúc đầu cậu theo anh cũng khổ cực lắm, vì lúc đấy anh cũng chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi. Lúc đó anh em nuôi nhau cũng đủ ăn và cậu mới không còn biết tới những cơn đói dầy vò cậu hàng đêm. Anh thương cậu, chăm cậu lắm, dạy cậu chữ, dạy cậu học hành đàng hoàng dù không được đi học đi nữa. Mãi hơn ba năm rưỡi trước, cả hai anh em gặp được một người mới đổi đời được như ngày hôm nay; nhờ tài chí và sự quyết đoán của anh và người đó mà cậu mới có một cuộc sống dư giả như vậy, và mới có một Anh Vương của ngày hôm nay.

Cậu sống trong môi trường thiếu tình thương từ lúc lọt lòng nhưng không phải là một đứa mất dạy, vì trước khi cậu kịp trở thành người như thế, cậu đã may mắn được gặp anh. Anh dạy cậu cách sống làm một con người có thể ngẩng mặt lên nhìn đời..... Bây giờ cậu không gặp anh nhiều như trước nữa nhưng mỗi lần gặp anh - CEO của công ty thì cậu luôn bị cái bá khí ngút trời đó đàn áp. Và hơn ai hết cậu cũng hiểu rằng, cậu nợ anh một ân tình, một mạng sống.....

* * *

Cậu có anh - người cho cậu một cuộc sống mới tốt đẹp hơn và giờ cậu có thêm cô - người con gái cho cậu biết cảm giác quan tâm một ai đó là như thế nào.....

Cậu nhìn người con gái buộc tóc vồng cao với mái tóc dài đen nhánh tới hông, mặc áo phông rộng cùng quần jean và giày cao gót vừa xinh xắn lại năng động nhưng gương mặt không một nét cười mà cậu khẽ nhúm mày. Cậu nhiều lúc không hiểu được rằng có phải chẳng có cậu hiện tại quá may mắn hay không mà tại sao cả hai người cậu yêu quý và yêu thương, coi như người thân nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ở cả hai một nụ cười thật sự cả... Có phải là do thế giới này quá nghiệt ngã không???

Này..... này..... Cô hua hua tay trước mặt cậu.

À ưm..... không có gì! Chị muốn đi đâu? Cậu cười trừ, khoác vai cô.

_Đâu cũng được, hôm nay là ngày nghỉ của cậu mà, tùy cậu thôi _ Cô nhún vai.

_Được, vậy đi bar đi _Cậu cười toe toét khoe chiếc răng khểnh cực duyên đưa ra quyết định không cần suy nghĩ.

Ngược lên nhìn cậu, cô chớp chớp mắt mấy cái vẫn là gương mặt rạng ngời mong chờ của cậu nhìn mình. Khẽ thở dài, cô nói:

_Vào đây cậu mang thân cậu ra bảo kê tôi an toàn thì vào.

_Xời, gì chứ việc đây thì ok luôn _Cậu chỉ chờ có vậy, thiết tình đưa cô tới quán bar lớn nhất đất Hà thành.

Chiếc Saleen S7 màu trắng bóng loáng lướt nhanh trên đường, luồn lách qua những chiếc xe khác đầy điệu nghệ tiến về phía bar OZON.....

3. Chương 3: Ải 1

Cuồng say trong hơi men

Cuồng si trong kí ức

Em tìm về với anh

Ở một nơi nào đó

Mang tên miền kí ức.....

QUÁN BAR:

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn mờ ảo; mọi người từ nam đến nữ, tất cả đều bị cuốn vào vũ điệu cuồng say của ái tình và hơi men..... Nguyệt khẽ nhúm mày bởi mùi hương hỗn tạp ở đây: mùi rượu, mùi nước hoa, thuốc lá,..... cùng mùi ái tình trộn lẫn vào nhau, cùng tạo ra một thứ mùi khiến ột người mới bước chân vào bar lần đầu tiên như cô không khỏi khó chịu.....

Cậu kéo cô tới một chiếc bàn được đặt cạnh sàn nhảy rồi quay lại hỏi cô:

_Chị muốn uống gì?

_Whisky.

_Uống được thật không đó? Tí mà say là em đưa chị về thẳng nhà em đây nhé _ Cậu cười tinh nghịch.

_Ha, muốn thi với tôi không? _ Cô nhìn cậu đầy thách thức.

_Chị, con gái uống rượu nhiều là không tốt..... _Cậu khẽ nhúm mày tỏ ra không thích.

_Vậy cậu là người đang dụ dỗ tôi uống đây _ Cô cười cười.

Mặt cậu bây giờ ngệt ra nhìn cô chăm chăm. Trong khi đó cô lại thản nhiên cầm ly Whisky vừa mới được mang ra kia đang tan dần trong đá mà uống hết một nửa rồi mới từ từ nói:

_Đùa cậu chút thôi, ngày xưa tôi uống rượu như uống nước lã vậy. Lúc đầu mới uống thì chỉ nhấp một chút đã thấy muốn nôn và say tới tận ngày hôm sau. Nhưng giờ đây với tôi nó là một loại thuốc an thần giúp tôi ngủ ngon..... Nó tốt hơn cả thuốc ngủ nữa đấy _ Cô ngáy mắt cười tinh nghịch.

Nhìn cô cười nhưng nụ cười chứa đầy sự đau thương khi nhớ lại quá khứ kia khiến cậu không khỏi xót xa. Và cậu cũng nhận ra rằng người con trai mà cô yêu vẫn luôn ngự trị trong lòng cô. Những kí ức về anh hằn sâu trong trái tim cô, ảnh hưởng tới rất lớn cuộc sống của cô. Dường như cô sống cũng chỉ vì những kí ức đấy mà thôi, dường như đó là mục tiêu duy nhất để cô còn tồn tại tới ngày hôm nay. Cậu thật muốn biết giữa cô và người con trai đó có chuyện gì mà lại khiến cho cả hai phải xa nhau như vậy.....

Tối đó, hai người đã ngồi nói rất nhiều chuyện với nhau, hết chuyện này tới chuyện kia rồi lại bàn tán về những người xung quanh - những cô cậu bé chưa đủ tuổi trưởng thành nhưng đã bán thân mình vào đây để mua vui với ảo giác.....

.....

Cách đó không xa, có một bàn VIP lớn với đầy rượu hảo hạng, quý giá bậc nhất và thuốc lá nhập khẩu đắt tiền. Ngồi chính giữa trung tâm bàn đó là một người đàn ông cao to, mặc vest đen, thay vì tập trung vào công việc hiện tại với những con người xung quanh kia thì ánh mắt anh lại không thể nào rời khỏi thân hình mảnh mai đằng xa đó từ khi cô bước vào. Ánh mắt lạnh lùng ẩn nấp sau mắt kính chứa đựng một sự đau đớn, xót xa khôn cùng không thể kể hết.....

_CEO..... ngài nghĩ sao về vấn đề này??? _ Giọng một người đàn ông ồm ồm vang lên.

Anh thu lại ánh mắt của mình, trầm ngâm một lúc rồi ánh mắt lại khẽ liếc về phía đó một lần nữa rồi mới lạnh lùng trả lời:

_Được, nếu nơi đó chỉ trồng một loài hoa..... hoa Phong Lữ.

_Hoa Phong Lữ??? _Người đàn ông đó khẽ nhú mày.

_Phải _Giọng anh lạnh lùng mà chắc nịch vang lên.

Người đàn ông kia không nói gì, không khí chìm vào im lặng. Cậu nói tưởng chừng như đơn giản của anh lại khó vô cùng với ông. Bởi vì nếu không có công ty anh rót vốn đầu tư thì công ty sẽ không thể hoàn thành được công trình; nhưng nếu đồng ý thì liệu một nơi như thế chỉ trồng duy nhất một loại hoa liệu có thu hút được khách du lịch tới nơi này hay không??? Mà Phong Lữ cũng không phải là loài hoa gì đặc biệt cả.....

.....

Tối, 12 giờ đêm Nguyệt với Vương mới rời bar. Tuy lúc này mới là thời điểm quán bar đông vui nhất, náo nhiệt nhất nhưng với những người không có thú vui chơi bời, đam mê ái tình như hai người thì thế đã là quá đủ. Cả hai cùng đi bộ cho tan đi hơi rượu vương trên người một chút. Cậu nắm chặt tay cô như chỉ sợ buông tay một chút là cô có thể ngã bất cứ lúc nào vậy.....

_Này, không cần nắm tay chặt như vậy đâu. Tôi đâu phải trẻ con chứ _ Nguyệt nhú mày nhìn cậu.

_Mặt chị rất đỏ _ Cậu nhăn mặt, lo lắng nói.

Nguyệt thay vì cãi lại Vương thì lại cười hì hì. Cậu biết cô cũng ngấm không ít rượu rồi nên càng lo mà phải giữ cô chặt hơn nữa. Cậu thật chẳng hiểu nổi con người này tâm tình ra sao nữa; không biết giờ cô đang vui hay là đang buồn nữa..... Cô thực sự là một người con gái khó hiểu.....

Đi bộ một lúc, tới ngã ba, cậu muốn đưa cô về tận nhà nhưng người con gái ngang ngược này lại nhất quyết không chịu nghe theo, bắt cậu về nhà mình để cô tự đi về.....

_Ngoan, mau về đi. Muộn rồi _ Cô kiễng chân xoa đầu cậu như xoa đầu con nít vậy.

Cậu khẽ nhăn mặt nhưng từ nãy tới giờ nói không lại cô nên đành quay đầu đi về. Nhưng rõ ràng trong lòng cậu không cảm thấy an tâm chút nào cả, cậu liên quay lại tìm cô và tìm cậu như ngừng đập. Cô lo

đứng bước sang đường khi đèn đỏ còn chưa bật và một chiếc xe tải đang lao đến với vận tốc lớn mà lái xe không hề nhìn thấy thân hình nhỏ bé của cô cũng như chủ quan đường vắng.....

_CHỊ.I.I.I.....

Cậu hét lên, lao tới. Chiếc xe tải chỉ cách cô còn gần hai mét thôi, người cậu nhói lên nỗi đau khó tả, tim cậu thất lại lo sợ sẽ không kịp tới.....

Cậu đã không đuổi kịp cô vì khoảng cách hai người quá xa... nhưng trước khi chiếc xe tải kịp lao về phía cô thì một bóng đen to lớn đã ôm chặt lấy cô đang ngỡ ngàng dưới ánh đèn ô tô kia lao ra khỏi bánh xe của tử thần. Cả hai ngã vào vệ đường cũng là lúc xe tải lao vút qua.....

Vương đường như sững sờ trước chuyện vừa rồi, tim đập “thình....thịch” như hồi trống từng đợt vang lên không ngớt. Cho tới lúc sau cậu mới hoàn hồn, hoảng loạn chạy sang vệ đường tìm cô và người lạ đã cứu cô kia.....

_Anh..... _Cậu không khỏi sững sờ trước người mà cậu không bao giờ ngờ đến đó.

Anh không nói gì, chỉ giơ tay ra hiệu cho cậu im lặng rồi rút điện thoại ra gọi, giọng nói lạnh lùng nhưng khẩn cấp vang lên:

_Mang xe tới, đường X !

Cậu nói không thừa không thiếu, ngắn gọn mà súc tích đã nói lên đầy đủ về con người của anh..... Anh bế Nguyệt đã ngất đi vì choáng, ôm vào lòng đầy nâng niu như báu vật vậy. Và cứ như một lẽ dĩ nhiên, cô nép chặt vào người anh như một chú mèo nhỏ.... và như đã quen hơi ấm này từ lâu...

SÁNG HÔM SAU:

Trong căn phòng lớn, trên chiếc giường rộng rãi nhưng chỉ mang một màu trắng duy nhất, mọi thứ trong phòng đều là màu trắng tinh khiết và trong không khí đều đều của hơi thở còn vương thêm mùi thuốc sát trùng của bệnh viện. Có một người con trai với gương mặt tuấn mĩ nằm gục trên giường vì mệt mỏi. Trên giường, gương mặt phấn hồng của cô gái, ánh mắt rung động từ từ ở mắt; đập ngay vào mắt cô là một màu trắng tinh cùng mùi thuốc khiến cho cô khẽ nhăn mặt. Cô ngồi dậy, nhìn xung quanh đầy mơ hồ nhưng đồng thời đã đánh thức người đang ngủ một cách khó nhọc kia.....

_Chị..... _Giọng cậu vang lên, ánh mắt có gì đó xót xa và có gì đó không nói nên lời được.

_Đây là đâu? _ Cô ngỡ ngàng hỏi.

Nhìn chăm chăm vào cô - cái con người mà chỉ một chút nữa thôi là mất mạng kia mà cũng không biết khiến cậu vừa tức muốn mắng cô lại vừa xót xa muốn ôm cô vào lòng an ủi. Khẽ thở dài, vuốt nhẹ tóc cô, cậu nói:

_Hôm qua một chút nữa là chị đã bị xe đụng đấy, thật ngốc nghếch.

_Vậy sao? _Cô nhún vai, dường như không có gì là ngạc nhiên lắm với chuyện mình vừa nghe.

Cậu nhíu mày nhìn cô, rõ ràng cử chỉ của cô làm cậu thấy bất an. Cậu hỏi:

_Chị, đừng nói với em là chị có ý định tử tử thật nhé.

Hi.... hôm qua ai đã cứu tôi vậy??? Cô chỉ cười trừ rồi lảng qua chuyện khác, hoàn toàn không phủ nhận điều cậu vừa hỏi.

_Là..... là em....._Chỉ một câu nói đơn giản thôi nhưng với cậu nó lại khó nói vô cùng.

Vậy sao? Thế mà tôi có cảm giác như một người khác..... Như là anh ấy vậy.... buồn cười thật đấy..... Cô lặng lẽ ôm lấy người mình, cảm nhận hơi ấm mờ nhạt còn vương vấn trên người mình mà tự cười bản thân ngu ngốc.

Mồ hôi rịn trên trán cậu, nhiều khi cậu thực sự sợ cô.... sợ cái sự miễn cảm đó của cô. Có phải chăng cô là con gái nên mới có loại cảm giác này hay là do tình cảm của cô với anh sâu tới mức có thể cảm nhận được

anh??? Cậu không rõ và cậu cũng không muốn suy nghĩ, trong đầu cậu thực sự đang rất rối loạn rồi. Đứng dậy, cậu nói:

_Chắc chị đói rồi, em ra ngoài mua giúp chị chút đồ ăn. Chị nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.

_Ừm....._Nguyệt khẽ gật đầu, ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ và tâm tư cô đã lại theo anh từ lúc nào rồi....

Cậu bước ra ngoài, đóng cửa lại rồi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm được. Cậu chưa và không bao giờ muốn nói dối cô cả; vậy mà cậu đã làm rồi..... vì anh. Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời xanh không một gợn mây, cậu không khỏi thở dài chán nản khi nhớ lại cuộc nói chuyện giữa cậu và anh đêm qua.....

“ Cả đêm qua từ lúc mang cô vào bệnh viện cho tới lúc bác sĩ kiểm tra cho cô rồi tới tờ mờ sáng anh đều ở bên nắm chặt tay cô k rời nửa bước. Cậu đứng bên cạnh chứng kiến anh nhẹ nhàng lau mặt, tay chân cho cô; ánh mắt băng lãnh thường ngày giờ nhìn cô tràn ngập một tình yêu thương, nỗi nhớ nhưng cùng sự xót xa lo lắng không kể xiết.....

Anh! Anh biết chị ấy sao?? Mãi một lúc cậu mới mở lời hỏi được.

Anh không nói, chỉ khẽ gật đầu xác thực câu nói của cậu. Bàn tay to lớn của anh vẫn nắm chặt lấy tay cô như muốn ủ ấm nó, lại như đầy lưu luyến không muốn rời đi. Nhìn những gì anh đối với cô ân cần, dịu dàng, tràn ngập yêu thương khiến cho cậu không kiềm chế được mà hỏi:

_Anh yêu chị ấy?

Anh khẽ gật đầu, không hề phủ nhận.

Cậu không khỏi ngạc nhiên. Cậu còn không biết được hai người thật ra là quen nhau như thế nào nữa là..... mà nhất là ở trong công ty hai người chưa một lần đụng mặt nhau, cậu cũng không bao giờ thấy cô nhắc tới anh. Cậu lẩm bẩm:

_Nhưng chẳng phải chị ấy yêu người khác sao, yêu rất sâu sắc. Mà sao quen nhắc tới CEO có thấy chị ấy phản ứng gì đâu..... Bạn trai chị ấy.....

Như nhớ ra điều gì, cậu sững người lại, ánh mắt chăm chăm nhìn anh. Giọng nói cậu không giấu được sự run rẩy vang lên :

_Anh..... anh chính là người đấy..... đúng không??? Nhưng.....

Anh hôn nhẹ lên tay, lên trán và lướt nhẹ lên môi phớt hồng của cô rồi mới từ từ đứng lên. Anh xoay người đứng đối diện cậu nói:

_Khi cô ấy tỉnh lại, hãy nói với cô ấy rằng người cứu cô ấy là cậu và đừng nhắc gì tới tôi cả. Hiểu chứ?

_Nhưng mà....._Cậu muốn nói gì đó anh lại ngắt lời.

_Mọi chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu, hãy làm như vậy đi, đừng hỏi nhiều làm gì _Anh đẩy cửa bước ra ngoài để lại một mình cậu với hàng nghìn câu hỏi phía trong.”

Cậu nhìn cô đang nằm thiêm thiếp trên giường mà không khỏi đau đớn thay. Cậu hiểu mình không bao giờ có thể thay thế anh trong lòng cô, nhưng cậu không muốn nhìn cô cứ mãi thất thần rồi lại liêu lĩnh như ngày hôm qua. Cậu yêu cô, cậu không hề phủ nhận điều này. Khi ở bên cạnh cô cậu thực sự có cảm giác muốn yêu thương, bảo bọc cô khỏi tất cả mọi thứ.... Nhưng tại sao, người cô yêu lại là anh - người cậu mang nợ cả cuộc đời này? Cô có thể yêu bất cứ ai cậu cũng không ngại trò đời và từng chút từng chút một tiến dần vào trái tim cô và để cô có thể chấp nhận cậu, yêu cậu thêm một lần nữa..... Nhưng đó là anh, cô yêu anh thì liệu cậu có thắng được không?.....

Phong Lữ – Geranium

Phong lữ – hay có người còn gọi là Phong lữ thảo, Thiên trúc quỳ – là loại hoa được trồng trong vườn, có những bông hoa màu sắc khác nhau và đây lõi cuốn, có lá hình thùy. Trong tiếng Anh, nó được gọi dưới tên Geranium do xuất xứ từ chữ Hy Lạp “geranos” nghĩa là con sếu, vì trái của loại cây này trông tương tự như mỏ con chim sếu, và do vậy nó còn có biệt danh là Cranesbill (mỏ sếu). Có truyền thuyết cho rằng sở

dĩ Phong lữ chủ yếu có màu đỏ hoặc hồng, đó là vì Mohanmmmed (đấng tiên tri Ả rập, người sáng lập đạo Hồi) có một lần phơi áo trên một luống hoa Cẩm quỳ. Những bông hoa liền đỏ bừng lên vì hãnh diện và không bao giờ mất đi sắc đỏ đó. Ở vùng Địa Trung Hải, loài hoa này mọc trên những bức tường đá hoặc túa ra từ những chậu bằng đất nung, và màu sắc đỏ hồng của vô số các cánh hoa này dễ tạo ra trong lòng người tâm trạng tung bừng của những ngày lễ hội.

4. Chương 4: Ải 2

Nếu như cho anh một điều ước

Anh ước mãi có em trong vòng tay

Mặc phong ba bão táp

Mặc muôn trùng biển khơi

Cũng không chia lìa nhau.....

Những ngày tiếp, cậu và cô lại quay về với cuộc sống bình thường như trước kia, cùng làm việc, cùng vui chơi nhưng dù cho có như thế nào thì cậu cũng chỉ nhìn thấy một nụ cười nhẹ trên môi cô hay một nụ cười vui vẻ thực sự sẽ ra sao..... Và cũng không tưởng tượng được rằng rốt cục cô và anh đã có chuyện gì xảy ra mà rõ ràng hai người yêu nhau nhiều như vậy lại phải chia ly..... Cậu ở cạnh anh không quá lâu nhưng cũng đã là một thời gian dài nhưng tại sao cậu lại không hề biết đến cô.....

Khẽ thở dài, từ lúc biết chuyện đến giờ, những câu hỏi không được giải đáp khiến cho cậu cũng trở nên khó chịu. Cậu muốn nói với cô về anh nhưng lại k dám mở lời.....

_Dạo này cậu hay thở dài _ Cô nhìn cậu nhú mày.

_Haizzz..... Chỉ là suy nghĩ một chút thôi _Cậu lại khẽ thở dài một cái nữa.

Chuyện gì? Cô hỏi.

Cậu nhìn cô hỏi mình nhưng mặt vẫn căm cúi vẽ không biết chán. Dạo này dường như cô còn vẽ nhiều hơn, cứ có thời gian rảnh là cô lại vẽ..... vẽ rất nhiều.....

Sao chị dạo này cứ hay vẽ suốt không biết chán vậy??? Chị vẽ tham ra showbiz đã đành nhưng đằng này chị vẽ đẹp thế mà toàn để không là sao? Cậu chỉ vào một tập kẹp toàn bản vẽ của cô được kẹp rất cẩn thận kia.

Nhìn chiếc kẹp dây kia của cô có những tờ giấy cũ đã ngả màu vàng, lại có những tờ vẫn trắng nguyên là có thể biết được rằng cô đã vẽ như thế này từ rất lâu rồi. Những bộ đồ cô vẽ không mang màu sắc sắc sỡ và không phải của con gái mà đó là quần áo nam với gam màu lạnh. Tuy vậy những bộ đồ đó dù mới trên giấy thôi nhưng nó cũng đã tạo ra một phong thái ngút trời dành cho người mặc nó với kiểu dáng khỏe khoắn, trang nhã, mạnh mẽ nhưng vẫn đầy lịch sự.... Và cậu cũng có thể đoán ra được những bộ đồ đẹp thế này cô dành cho ai....

_Nếu như năm nay cậu đoạt được danh hiệu “Gương mặt sáng giá của showbiz” và được đóng bộ phim kia thì tôi sẽ thiết kế đồ cho cậu _ Cô khẽ cười, ra điều kiện.

Bộ phim đấy có cả đồng người tranh giành, bao nhiêu diễn viên chuyên nghiệp như thế thì người mới vào nghề như em ganh đua làm sao được??? Cậu bĩu môi lườm cô.

Đừng có coi thường mình như vậy, tin tôi đi, cậu sẽ làm được Cô khẳng định.

_Nhưng.....

Cậu đang định cãi lại thì một người đẩy cửa bước vào.... hốt hải, xen ngang câu chuyện.....

_Tuyệt quá..... Lần này tổ ta đứng đầu bảng rồi.

Đứng đầu bảng? Cô nghiêng nghiêng đầu không hiểu.

Lần này tất cả là nhờ cậu đẩy Vương. Thành tích làm việc của cậu lần này thực sự rất tốt nên tổ ta mới vươn lên được đây. Ôi!!!! Thật là, lần đầu được cảm nhận cảm giác của vị trí đứng đầu Người kia phấn khích nói.

Cô thì mới vào công ty cũng chưa phải quá lâu, nhiều thứ còn chưa biết mà thực ra là không quan tâm nên chỉ biết cười trừ nhìn cậu. Cậu thì chẳng hiểu sao cứ trầm ngâm mãi từ lúc nghe thông báo này. Sắc mặt cậu cũng không tốt, nó hơi tái đi như đang sợ hãi cái gì vậy.....

Vương, sao vậy??? Cô kéo kéo áo cậu hỏi.

Cậu giật mình, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu rồi mới khẽ nói, giọng có chút gì đó run run :

_Công ty có một cuộc thi chỉ tổ chức 6 tháng một lần rồi sẽ tổng kết thi đua các tổ sau 6 tháng và tổ nào có thành tích cao nhất sẽ được đích thân CEO của công ty chiêu đãi tiệc cả tổ từ lớn đến bé một bữa liên hoan miễn phí tại nhà hàng sang trọng.

_À! Ra vậy _ Cô gật đầu hiểu.

Cậu nhìn cô đang chăm chú nghe cô gái kia đang phấn khởi kể về CEO, về bữa tiệc mà tổ nào cũng mong muốn, tranh giành nhau được một lần như thế mà không khỏi xót xa. Cậu không biết đây là điềm lành hay điềm dữ nữa.....

7 GIỜ TỐI:

Vương, mặc bộ này nhé Cô đưa cho cậu một bộ vest màu trắng, cổ vest ánh bạc khá trang nhã, lịch sự, rất hợp với cậu.

_ Ừ..... chị định mặc như vậy mà đi sao?_ Cậu nhận bộ đồ từ tay cô rồi nhìn chăm chăm cô từ đầu đến chân hỏi.

Ừ, sao vậy? Cô nhìn mình rồi lại nhìn cậu.

Thay đồ giùm cái đi. Chị thật là..... sao nhiều lúc ngốc nghếch vậy, nghĩ sao mà mặc bộ đồ rộng thùng thình đó đi dự tiệc vậy?? Cậu thở dài, cốc nhẹ lên đầu cô.

Nhiều khi cậu thấy cô là một người rất sắc sảo, thông minh nhưng lăm lăm lúc lại ngốc nghếch đến không còn gì để nói. Cô hiện tại mặc bộ đồ với áo rộng, quần jean và giày thể thao và cũng đang định đi dự tiệc với bộ đồ đó luôn.....

Hi, ừ nhĩ..... để đi mua bộ đồ mới, cậu cứ tới đó trước đi Cô cười trừ.

_Em đi với chị _ Cậu lắc đầu.

_Khỏi, cậu là nhân vật chính mà, không nên đến muộn đâu. Tôi đâu có say rượu đâu nên không cậu cần lo _ Cô khẽ lắc đầu rồi cầm túi đi thẳng.

Cậu nhìn dáng cô nhỏ nhắn, mảnh khảnh bé dần rồi mất hút sau dãy hành lang mà khẽ thở dài. Cậu thật không biết tối nay có chuyện gì sẽ xảy ra nữa.... Chỉ mới nghĩ thôi là cậu lại cảm thấy ngực mình như thắt lại vậy..... nó rất đau đớn.....

7h30' tối, tại khách sạn VVIP mọi người đang cùng nhau ăn uống vui vẻ sau lời phát biểu của vị CEO mà họ đã tu mấy kiếp mới gặp được này. Cho dù CEO luôn che mặt mình bởi đôi kính đen khiến họ không nhìn rõ mặt nhưng phong thái của CEO cũng đủ khiến họ thỏa lòng.....

_Vương _ CEO nhẹ nhàng, ung dung đi tới bên nhân vật chính của ngày hôm nay đang chăm chú nhìn đồng hồ mà nhăn mặt kia.

_Anh... _ Cậu ngẩng lên.

Có chuyện gì vậy? Cậu còn cuộc hẹn nữa sao? Anh đưa cậu một ly rượu vang đỏ.

Không ạ, chị Nguyệt đi thay đồ hơn ba mươi phút rồi mà vẫn chưa tới, em sợ chị ấy lạc đường Cậu khẽ thở dài.

Ừm, không sao đâu..... Anh khẽ gật đầu.

Không hiểu lời nói của anh có ý gì, cậu nhú mày hỏi:

_Anh chẳng phải không muốn chị ấy biết mình sao? Vậy sao còn tham gia bữa tiệc hôm nay, anh có ý gì vậy???

Cô ấy sẽ không tới Anh khẽ cười nói.

_ Ý anh là gì?_ Cậu nhìn anh khó hiểu.

_Cô ấy chắc về nhà rồi, Nguyệt không thích những nơi ồn ào náo nhiệt và đặc biệt là không thích chốn đông người _ Anh giải thích.

Cậu gật đầu hiểu ý anh. Nhưng rồi sức nhớ ra điều gì đó, gương mặt liền tái đi thấy rõ, khó khăn quay lại nhìn anh

Sao vậy? Anh nhìn cậu, khẽ nhú mày.

Chết rồi, chị Nguyệt không bao giờ về nhà trước 11 giờ đêm cả. Bình thường sẽ qua nhà em chơi nhưng..... Cậu lắp bắp.

Chỉ cần nghe có vậy thì một người thông minh nhanh nhạy và từng trải trên thương trường như anh cũng đã đủ hiểu cậu nói gì. Lập tức, gương mặt anh kia tối sầm lại. Anh tự trách mình rằng sao anh lại quên mất một điều rằng cô không có một ngôi nhà thật sự chứ? Nếu có chẳng chỉ là một căn nhà tù giam lỏng cô thôi..... một căn nhà lạnh lẽo không bao giờ là chỗ dung thân cho cô.....

_Chết tiệt _ Anh rít lên một tiếng tức giận rồi quay lại nói với cậu:

_Cậu biết cô ấy hay đi tới những đâu đúng không? Đi tìm đi, chú ý các quán bar đó, đặc biệt là quán cô ấy với cậu đến. Mau lên!

Rồi anh cũng vội vã bước đi thẳng không để cậu nói thêm lời nào. Giờ cậu mới nhận ra một điều rằng mọi chuyện của anh chỉ cần có liên quan tới cô thì cái sự điềm đạm, ung dung đến đáng sợ của anh trong thương trường đều biến mất rất nhanh.....

Đêm đấy, khắp nơi trong đất Hà thành này, từ những ngõ nhỏ đến các quán bar lớn, khách sạn cao cấp đều bị lục tung lên. Tất cả chỉ để tìm một cô gái nhỏ bé nhưng liều mạng....

RING..... RING..... RING.....

Tiếng chuông điện thoại khô khốc vang lên, một tiếng chuông không nhịp điệu khiến cho người ta cảm nhận thấy trái tim đập lồi đi một nhịp..... Nhưng không hề im lặng quá lâu, anh nhấc máy nghe ngay lập tức:

_Ừ, anh đây.

Tìm thấy rồi, chị ấy ở nhà em..... ngủ ngay trước cửa nhà Giọng nói của cậu vang lên vừa mang một sự thờ phào nhẹ nhõm lại vừa mang tia tức giận với cô gái không biết sống chết gì kia...

_Ừm... anh sẽ qua _ Giọng anh bỗng nhẹ bẫng, lòng cũng được thả lỏng như cậu.

Rồi anh nhanh chóng cúp máy. Bỏ mặc tất cả, cho dừng mọi công việc, hủy mọi cuộc hẹn tới ngay nhà cậu.... anh muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô,..... anh muốn, muốn nhiều lắm và muốn nhất là có thể mang cô giữ bên mình mãi mãi..... để cho lòng anh có thể được bình yên..... Bởi vì cô chính là lí do sống duy nhất trên đời của anh.....

.....

NHÀ CẬU:

Lúc này đã là 12 giờ đêm, xung quanh mọi thứ đều đã tối om, chỉ còn lại sự mờ ảo của ánh đèn đường hắt vào. Anh bước vào trong hành lang, vẫn bộ dáng không vội vã đó nhưng dường như những sải chân của anh dài hơn trước và nó chỉ dừng lại khi tới ngôi nhà số 707 với cánh cửa màu trắng.....

“KING..... KONG.....”

Tiếng chuông cửa vang lên, cậu ra mở cửa khá nhanh như đã đợi anh từ trước. Anh khẽ gật đầu chào cậu rồi bước nhanh vào phòng ngủ của cậu để tìm tới người con gái mà cả đời này anh nợ cô một chữ “tình” kia.....

Cô vẫn đang say ngủ, đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại như bất bình chuyện gì đó, gương mặt hơi tái đi vì lạnh, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại nhưng dù thế vẫn không che đi được nét đẹp của cô - nét đẹp mà hằng đêm anh vẫn mơ về. Anh nhẹ nhàng bước tới, ánh mắt dịu dàng chứa chan niềm yêu thương pha lẫn xót xa nhìn cô như chỉ muốn mang cô thu nhỏ bỏ vào túi để mang theo khắp nơi; hay mang cô nhập vào mình để mãi mãi không bao giờ xa anh được nữa..... Đã bao năm qua anh nhớ mong, thèm được nhìn thấy gương mặt cô biết bao nhiêu lần..... Nhưng nhìn rồi anh không khỏi xót xa, đau đớn vì cô gầy hơn trước nhiều quá, cô mong manh quá. Cô mong manh như cánh hoa vậy, chỉ cần anh sơ ý một chút, không cẩn thận sẽ khiến nó bị rách hay làm tổn thương tới nó....

Anh hôn nhẹ lên đôi lông mày đang nhíu lại đấy, khó chịu đấy, đôi mày liền giãn ra, trên đôi môi hồng hồng cũng khẽ cong lên tạo ra một nụ cười nhẹ. Nhìn cô, anh khẽ cười - một nụ cười mà anh tưởng đã đánh mất từ bốn năm trước rồi....

Nhìn cô, bàn tay khẽ xoa nhẹ lên gò má trắng mịn đầy yêu thương, anh trầm ngâm suy nghĩ một chút, nghĩ gì đó, tính toán gì đó..... Rồi sau một lúc lâu anh lật chăn lên, cởi chiếc áo khoác ngoài của mình choàng lên người cô ủ ấm và nhẹ nhàng bế cô rời khỏi phòng....

_Anh.... _ Cậu thấy anh bước ra nhưng không khỏi ngạc nhiên lẫn khó hiểu khi trên tay anh đang bế cô.

_Vương, cảm ơn _ Anh khẽ nói, giọng nói nhẹ như gió như để không làm ồn đến giấc ngủ của cô....

Anh..... anh định đưa chị ấy đi đâu? Cậu lắp bắp hỏi.

_Về nhà cô ấy - ngôi nhà cô ấy phải thuộc về _ Anh khẽ cười - một nụ cười nhẹ nhưng thể hiện rõ sự hạnh phúc, ấm áp mà lần đầu tiên cậu được nhìn thấy.

Khi cậu còn chưa kịp hiểu hết lời nói của anh thì anh đã đi ra tới cửa rồi. Dáng người dong dong, phong thái nhẹ nhàng nhưng không mang một chút bá khí nào..... trông anh thật sự rất thoải mái. Anh dường như đã lột xác, không còn là một vị CEO lạnh lùng như bao năm qua anh đã từng làm.....

5. Chương 5: Ải 3

Anh muốn có em trong vòng tay

Anh muốn có em trong đêm nay

Anh muốn có em suốt cuộc đời

Anh muốn ta là của nhau - mãi mãi

Trên xe, anh ôm cô thật chặt như sợ cô bị lạnh, sợ người con gái trong lòng anh bây giờ sẽ lại vượt mất khỏi tay anh lần nữa.... Và ánh mắt anh ngắm cô ngủ như để thỏa mãn bao năm qua anh đã không được nhìn thấy cô, chạm vào cô.... Hơi ấm này, mùi hương này của cô vẫn là thứ mùi hương mà bao năm qua anh luôn tìm kiếm nó..... Nó làm anh đắm chìm trong những kí ức về cô, về người con gái ngang tàng mà trẻ con này.....

“_Hội trưởng à! Anh làm một sách thì cứ tự nhiên nhưng làm ơn đừng có lôi tôi vào nhé. Tôi không rảnh như anh....

_Đã nói không học mà..... phiền phức... Xùy xùy, ra chỗ khác cho người ta ngủ...

_Hội trưởng, anh thử cắt tóc, bỏ kính, ăn mặc tử tế coi... chắc cũng bảnh lắm nhé....

_Hội trưởng..... tôi đói, bao ăn đi.....

_Hội trưởng ngu si, sao đứa nào nói anh cũng cười mà đứa nào trêu cũng cười là sao? Hả? Hả? Tui còn thấy anh cười với con nào khác là tui móc mắt cắt lưỡi anh ý.....

_Minh Nam, anh là đồ con mọt gốc ghềch.....

_Ừ, tui thích Minh Nam, thích hội trưởng ý được chưa?.....

_Nam ơi! Đi ăn thôi, Nguyệt đói rồi....

_Ông xã..... Giáng sinh vi vè.....

_Ông xã! Vợ yêu ông xã nhất ý....”

Giọng nói của cô, quá khứ của cả hai như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua thôi, từng chi tiết, từng lời nói, từng hành động của cô vẫn hằn sâu trong trí óc anh. Nó như là một thước phim quay chậm trong đầu anh trong 4 năm qua.... Chưa một lần anh quên, chưa bao giờ phai nhạt!!! Cô chính là người đã biến một thằng mọt sách như anh biết được thế nào cái thứ gọi là tình yêu, là vui chơi, là hạnh phúc..... cũng như nếm trải qua cái gọi là đấu tranh, khổ đau, cảm phần để tạo ra 1 Minh Nam - CEO của ngày hôm nay.

SÁNG HÔM SAU:

Cô vui mình vào trong chăn, rúc sâu hơn vào hơi ấm bao quanh mình cố ngủ thêm một chút nữa..... Đã lâu lắm rồi cô mới có được một giấc ngủ ngon tới vậy, không mộng mị như vậy..... Bàn tay nhỏ bé của cô bắt giấc vươn ra ôm lấy hơi ấm ấy, cùng mùi hương thoang thoảng thanh nhẹ nhưng đầy quyến rũ ấy. Miệng nhỏ nhắn của cô khẽ vang lên tiếng nói mơ đầy nũng nịu:

_Nam..... gốc..... ông xã..... ưm

Lời nói mơ tuy nhỏ, khe khẽ như làn gió thoảng qua thôi nhưng lại như một mũi tên xuyên thẳng vào trái tim đang đập đều đều của ai đấy khiến nó loạn nhịp cả lên....

Anh từ từ mở mắt, nhìn cô mà không kìm được ôm siết một cái thật chặt để anh biết mình không còn nằm mơ nữa. Đã bao nhiêu lần rồi anh mở mắt ra nhìn thấy cô nhưng đó lại chỉ là ảo ảnh khiến cho trái tim anh đau thắt, quặn lại từng cơn..... để rồi anh đành cười lạnh mà gồng mình lên làm việc nhiều hơn nữa, đối mặt với nhiều cạm bẫy mưu mô hơn nữa để tôi luyện mình..... Nhưng giờ đây anh đã có cô, có cô trong vòng tay này và chắc chắn anh sẽ không để vuột mất cô thêm một lần nào nữa.... Khẽ hôn nhẹ lên đôi môi hồng đào đang mỉm cười một cái rồi lặng lẽ ngắm cô ngủ mặc cho thời gian cứ thế trôi qua, mặt trời đã lên cao cũng không liên quan tới anh.....

_Ưm.....

Mí mắt cô rung động, hai mắt từ từ mở ra dần dần cho quen với ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi trong phòng.....

_Chào buổi sáng _ Giọng nói trầm, ấm áp vang lên bên tai cô.

Ưm.... chào..... Cô khẽ vươn vai định chào lại nhưng sức nhớ ra có cái gì đó không đúng..... vì cô nhớ qua cô ở nhà Vương đợi cơ mà, sao lại.....

Quay phắt lại, ánh mắt cô từ sợ hãi, bất ngờ đến sững sốt, sững sờ rồi gương mặt tái mét đi khi nhìn thấy người con trai đang nằm cạnh mình kia - anh - đang nhìn cô mỉm cười, một nụ cười mà cô đã bao lần nhớ nhung và có lẽ tới chết cô cũng không quên được.....

Anh..... anh..... Giọng cô run run, cánh tay vươn ra để ở trước mặt anh như muốn chạm vào, lại như sợ không dám chạm vào. Vì cô sợ cô chỉ đang mộng tưởng mà thôi.....

Phải, cô cũng như anh, trong những năm qua đã không biết bao nhiêu lần cô mơ thấy anh, tỉnh dậy thấy anh đang ở ngay bên cạnh mình, cảm nhận thấy anh ở đâu đó theo dõi mình..... nhưng tất cả những thứ đó

vẫn chỉ là cảm nhận, là hư vô mà thôi. Và để rồi sau đó, sau những lần đó nước mắt cô lại rơi xuống mỗi sáng sớm, mỗi đêm đau đớn, mặn chát tới lúc đôi mắt cô khô cạn không thể khóc được nữa.....

Là anh..... anh tới để đón em về với anh Anh nắm nhẹ tay cô ấm áp đặt lên má mình.

Không gian dường như dừng lại, chỉ có ánh mắt của cô và anh nhìn nhau không rời, ánh mắt chứa chan những cảm xúc khó tả. Rồi từ khóe mắt của cô lăn dài xuống gò má hồng giọt nước mắt nóng hổi, cánh môi khẽ khẽ run run không nói nên lời khi nhìn gương mặt mà cô đã hằng ao ước bao năm qua. Một gương mặt, không phải là trong mơ, không phải là ảo giác, không phải tưởng tượng mà là gương mặt với hơi ấm đang hòa cùng hơi ấm nơi tay cô kia..... Cô vẫn không thể tin được đây là sự thật nhưng nếu nó không thật vậy, cô tự hỏi hơi ấm kia là ở đâu ra....????

Nhìn thấy cô khóc, anh không khỏi xót xa trong lòng.... Anh chưa bao giờ thắng được nước mắt của cô cả. Mỗi lần nhìn thấy cô khóc lòng anh không chịu được lại nhói đau. Ôm cô vào lòng, khẽ siết chặt, giọng anh khàn khàn mang theo sự cầu xin :

_Xin em..... đừng khóc....

Như giọt nước tràn ly, sự kìm nén quá lâu trong một thời gian quá dài, bốn năm.... kể từ lúc xa anh tới giờ cô đã cạn nước mắt rồi, nước mắt tưởng chừng không thể rơi được nữa cho dù cô đã đối đầu với bao sợ hãi, khó khăn, uất ức nhưng cũng không thể khóc. Cuối cùng cô cũng có thể khóc, khóc trong vòng tay người con trai mà cô yêu suốt cả cuộc đời này. Trong hơi ấm, tiếng thở, giọng nói của anh để cô có thể rửa trôi đi những cảm phiền, uất giận, nhớ nhung cùng bi thương kia.... Phải, cô chỉ muốn khóc trong vòng tay anh - người đàn ông đã nói với cô rằng “Anh yêu em suốt đời suốt kiếp”.....

_Oa..... oa.....

Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng lắm đấy..... vợ à.....!!! Anh nhẹ nhàng xoa lưng cô dỗ dành như dỗ một đứa trẻ vậy.

Nhưng dường như những lời nói của anh như đang đổ thêm dầu vào lửa vậy, nó càng làm cô xúc động mà khóc thêm thôi. Nghe thấy anh gọi cô một tiếng “vợ” mà cô càng khóc dữ hơn.... Bốn năm rồi, cô mới lại được nghe tiếng “vợ” đầy thân thương này....

A..... Thật là..... Anh khẽ lắc đầu, anh quên mất rằng người con gái này cho dù có bốn năm hay bốn mươi năm đi chăng nữa, cho dù cả hai có xa nhau bao lâu đi nữa thì cũng vẫn là một đứa con nít khi ở bên cạnh anh thôi. Anh thật hối hận vì trước đây quá cứng chiều cô đi....

Anh khẽ đẩy cái con người khóc ướt đầm cả vai áo của anh ra kia. Khuôn mặt thanh tú của cô giờ đây ngập nước, đôi mắt long lanh vẫn đang không ngừng rơi lệ; cô khóc không hề xấu xí mà nó đẹp như một bức tranh đầy bi thương khiến người ta nao lòng. Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi đang đỏ mọng lên vì khóc kia. Đó là một nụ hôn ngọt ngào mang đầy dư vị của tình yêu.... như ngày xưa vậy. Nhưng giờ đây nụ hôn đó còn mang sự điệu nghệ hơn, không còn sự run rẩy hồi hộp như lần đầu tiên anh đặt nụ hôn lên môi cô nữa, nó mang thêm một sự chiếm hữu, bá đạo xen lẫn nhớ nhung khi nụ hôn đó được anh nhấn sâu vào hơn....

Và nó cứ kéo dài mãi như thế đến mức cô đã ngừng khóc từ lúc nào, vòng tay qua cổ anh đón nhận trọn vẹn nụ hôn; nó khiến cô quay cuồng. Mãi đến lúc cô gần như lả đi vì thiếu không khí anh mới lưu luyến rời đôi môi đỏ, ngon ngọt của cô.....

Ngoan Anh hôn phớt lên đôi môi cô một cái, mỉm cười hạnh phúc.

Mặt cô đỏ bừng tới mang tai, ánh mắt long lanh mơ màng thực sự đang rất quyến rũ anh, khiến anh muốn biến cô thành người của mình ngay tức khắc. Khẽ hít vào một cái, anh ôm cô vào lòng, dụi dụi vào hõm cổ cô, khẽ nói:

_Bốn năm rồi..... anh nhớ em.

Em cũng vậy, chính xác là 4 năm 3 tháng, 25 ngày Cô nhẹ nhàng vươn tay ta sau chạm vào những sợi tóc mềm của anh.

_Với anh như 400 năm vậy _ Giọng anh khàn đặc.

_Ha, ưm.... Với em giờ cứ như mơ vậy, em chưa bao giờ nghĩ là lại có thể gặp lại anh. Anh tới đưa em đi phải không???

_ Cô khẽ cười, trầm ngâm nói, ánh mắt nhìn xa xăm mang một nỗi buồn khôn tả.

_Đã xảy ra chuyện gì???

_ Anh nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

Dù có xa nhau bốn năm nhưng thời gian chẳng có ý nghĩa gì đối với anh hay cả với cô, vì hai người đã hiểu quá rõ nhau....

_Em..... _Cô nhìn anh ngập ngừng, ánh mắt tròn xoe sinh động mang một nỗi u uất không thể nói thành lời.

_Ông ta lại muốn em làm gì, nói anh nghe xem _ Anh hôn nhẹ lên mắt cô an ủi.

Cô kể lại tỉ mỉ mọi chuyện cho anh nghe với mọi nỗi oán hận cũng như lo âu của chính mình. Ngồi trong vòng tay anh, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống.... Cô chỉ vừa mới được gặp lại anh, trái tim chỉ vừa mới dần dần ấm áp lên một chút thôi vậy mà giờ cả hai lại phải đối mặt với người cha tàn nhẫn, độc đoán của cô một lần nữa. Cô thực sự rất sợ, bốn năm qua kia cô đã nếm đủ cái gọi là đau đớn, hận thù cũng phần nộ rồi. Ôm chặt lấy anh, dụi dụi vào lồng ngực vững chắc của anh như một con mèo nhỏ, cô không bao giờ muốn phải rời xa vòng tay này chút nào nữa cả. Cô thích lồng ngực ấy, vòng tay ấy vì nó cho cô cảm giác vững chắc, ấm áp cũng như cho cô thấy được tình yêu của anh từ những nhịp đập trái tim kia....

Anh như hiểu rõ cô đang suy nghĩ gì và anh cũng hiểu rõ người đàn ông được cô gọi là cha kia là một con cáo già lão luyện đến chừng nào. Khẽ siết chặt vòng tay cô anh khẽ thâm thì nói gì đó..... Đó là một kế hoạch, một trò chơi anh đang đánh với ông ta qua bốn năm rồi.....

* * *

Sáng hôm sau, cô lại đi làm như những ngày bình thường khác, vẫn mang gương mặt không biểu cảm gì đó đến công ty làm việc. Vừa bước vào phòng, cô đã thấy Vương ngồi đợi cô với bộ dạng khá sốt ruột hỏi:

_Chị..... Chị sao rồi?.....

Nhưng thay vì như trước cô hồ hững trả lời cho qua mọi chuyện thì lần này bỗng dưng cô lại làm cho cậu giật mình. Một nụ cười tỏa sáng trên môi cô, một nụ cười rực rỡ tuyệt đẹp mà cậu chưa bao giờ thấy, cô vui vẻ nói:

_Rất ổn.

6. Chương 6: Ải 4

Tình yêu là một khúc ca

Khúc ca có âm trầm

Khúc ca có âm bổng

Như tình của đôi ta

Là đắng cay ngọt bùi

Là nước mắt niềm đau

Là oán hận vô biên

Là ước ao bên nhau

Mãi mãi không lìa xa.....

Chỉ một câu nói đầy của cô thôi thì cậu cũng hiểu được rằng mình đã thua anh rồi, và cậu cũng hiểu được rằng tình cảm của cô dành cho anh hay anh dành cho cô không chỉ đơn giản là một tình cảm bông bột tuổi

trẻ bình thường nữa; mà đó là một tình yêu bất chấp tất cả kể cả thời gian hay gia đình cũng không thể nào ngăn cản tình yêu cả hai người nguyện trao cho nhau..... Và cậu cũng hiểu, cậu không bao giờ thắng được anh.....

Còn cô, dù cô không hiểu lắm những gì anh nói với cô, kế hoạch đó của anh là gì nhưng cô tin anh, tin vào lời nói đó của anh: “Em hãy cứ làm theo những gì ông ta nói”. Nhưng thực sự cô vẫn không khỏi sợ và rùng mình khi nhớ lại cuộc nói chuyện giữa cô và ông ta - cha cô; đó là một cuộc nói chuyện.... không, chính xác là một sự bắt ép vì nó không có một chút tình cảm nào mà ở đó chỉ có sự sắp đặt và vâng mệnh mà thôi.....

“Tối hôm đấy cô về nhà như bình thường, 11 giờ nhưng thay vì lẳng lặng đi vào căn phòng lạnh lẽo thì lại bị giọng nói lạnh như băng của cha mình làm cho giật mình:

_Nguyệt, lại đây.....

Khẽ nhú mồm một chút, nhưng cũng không thể hét lên rằng “Tôi không muốn” như ngày xưa được. Cô lặng lẽ tới ngồi đối diện ông.

Ông lôi một tập hồ sơ ra đưa cho cô rồi ra lệnh:

_Hãy tiếp cận người này.

_Làm gì? _ Cô không động tới tập hồ sơ, một cái liếc nhìn cũng không có, chỉ khẽ nhú mồm hỏi ông vì cô có một dự cảm không lành.

_Cậu ta thích mày, cố mà biểu hiện cho tốt _ Ông lạnh lùng nói.

“RẦM....”

KHÔNG BAO GIỜ..... Cô không khách khí, tức giận đập tay cái “rầm” lên bàn mà hét lên.

_Hừ, mày có quyền chọn lựa sao? Có trách thì mày nên trách mình đã để lọt vào mắt của người ta thôi. Còn nữa, tốt nhất mày đừng mơ tưởng tới thằng người mẫu kia nếu không muốn nó vào tù tiếp; hãy noi gương thằng nhóc bốn năm trước đây _ Ông cười nhạt, từng lời nói của ông như hàng vạn mũi tên đâm thẳng vào tim cô, khơi dậy sự phẫn uất của bốn năm trước.....”

Cô đã từng nghĩ rằng ngày cô bước vào nhà thờ cũng là ngày cô nhuộm đỏ sắc trắng tinh khiết ở đấy, nhuộm đỏ cái nơi cô từng bước vào đấy để cầu mong một sự hạnh phúc của Chúa trời ban cho anh và cô..... Vì cô chỉ thuộc về anh mà thôi..... mãi mãi và vĩnh viễn.....

* * *

_Haizzz.....

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cậu thấy cô thở dài trong ngày rồi. Rõ ràng tâm tình cô đã tốt lên dù cậu không biết cô và anh đã nói chuyện gì. Có thể tất cả những người khác vẫn thấy cô lặng lẽ như vậy nhưng với cậu, cậu rõ ràng cảm nhận được cô đã vui vẻ hơn vì cô giờ đây đâu có ngần ngại mà đã nở nụ cười với cậu

Chị, có chuyện gì vậy?? Cậu hỏi, không phải là do anh bắt cậu giả vờ không quen anh thì cậu đã hỏi huych toẹt tất cả mọi chuyện ra rồi....

_Không có gì _ Cô cười trừ.

_Nhưng.... _Cậu đang định nói gì đó thì có một người chạy vào cắt ngang, bộ dạng đầy hốt hải hỏi cô:

_Nguyệt, em biết đánh trống đúng không??

_Ồ, vâng ạ..... _Nguyệt khẽ gật đầu nhưng mặt vẫn dần ra không hiểu cô gái kia muốn làm gì.

_Tốt lắm, theo chị..... _ Nói rồi cô vội vàng kéo tay Nguyệt đi.

Vương chẳng hiểu gì cả nhưng tuyệt đối không muốn để Nguyệt theo người lạ mà cũng chạy theo....

Vào trong một studio lớn với đầy nhạc cụ cùng sân khấu nhỏ kia, đập ngay vào mắt cả hai là một chàng trai trẻ đang đứng cãi nhau với một người đàn ông trung niên gay gắt. Và cậu không khỏi nhú mày khi nhận ra chàng trai kia và càng nhú mày khó chịu hơn khi cô gái kia cứ phăm phăm đi dần cô tới chỗ đám hai người đang cãi nhau kia, hồ hởi nói:

_Có rồi..... có rồi đây..... _Cô ta vừa thở vừa nói, kéo tay Nguyệt lại.

_Hử? _Hai người kia đồng thời quay đầu lại nhìn Nguyệt.

_Là cô ta sao? _ Cậu con trai kia không khách khí chỉ thẳng tay vào mặt cô hỏi người con gái kia.

_Phải, cô ấy là Nhật Nguyệt. Còn Nguyệt, cậu ấy là Tuấn Minh - ca sĩ của công ty ta. Hôm nay ban nhạc thiếu mất tay trống để cho Minh luyện tập trước khi biểu diễn nên nhờ em giúp cho nhé _ Cô gái kia nhanh miệng giới thiệu hai người với nhau.

_Cô ta? Cô đang đùa tôi sao? _ Minh cười nhạt.

_Minh! Cho cô ấy thử đi, ta đang gấp mà _ Cô gái với tay kéo áo cậu thanh niên đang định bước đi kia năn nỉ.

Vớ vẩn, đừng làm mất thời gian của tôi. Hôm nay là tại các người nên đừng có trách cứ tôi Cậu thanh niên lạnh lùng hất tay cô gái kia ra quay người bước đi.

Nhưng vừa bước đi có mấy bước thì cậu bị ngăn lại bởi giọng nói vô cùng lạnh lùng và không kém phần khinh khỉnh:

_Khinh thường người khác cũng chính là giết chết tài năng của chính bản thân mình đấy.

_Ý cô là gì??? _ Cậu bị câu khích tướng liền dừng bước, quay lại nhú mi nhìn cô.

_Không, có sao đâu, tự mình suy nghĩ đi _ Cô không kiên nhẫn mà nói thẳng; câu nói của cô khiến tất cả mọi người trong phòng từ già đến trẻ đều phải xanh mặt.

Còn cậu thanh niên kia dù không nói gì nhưng gương mặt anh tuấn cũng phải giật giật, ánh mắt tràn đầy tia lửa giận nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng không chút biểu cảm hay chút run sợ kia.....

_Haha, muốn rõ tài năng sao? Vậy thử chơi là biết mà _ Vương chẳng biết tới từ bao giờ, cánh tay khoác lên vai Nguyệt nói, phá tan không khí im lặng đáng sợ kia.

_Vương..... _ Cậu thanh niên khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu.

_Hi, xin chào _ Cậu vui vẻ vẫy tay chào.

_Cậu với cô ta là gì của nhau? _ Minh nhìn cậu khó hiểu, hẳn biết cậu cũng như hẳn không thích giao tiếp nhiều với người không quen mà nhất là con gái, vậy mà không hiểu sao cậu lại thân thiết với cô tới vậy..... nhìn cách cậu choàng tay qua vai cô cũng đủ biết quan hệ hai người rất thân thiết.....

_Đừng coi thường cô ấy nhé, sẽ phiền phức đấy. Cậu thử xem sao, để xem cô ấy không đủ tài hay giọng hát của cậu không thể bằng tiếng trống do cô ấy tạo ra... _ Vương nở một nụ cười đầy thích thú.

_Cậu coi thường tôi? _ Cậu thanh niên tỏ rõ sự khó chịu lẫn không chấp nhận nhìn Vương.

_Thử thì sẽ rõ, nào mau lên..... mọi người mau vào thử khớp nhạc đi _ Cậu cười rõ tươi, giục mọi người.

Nghe thấy Vương nói vậy, mọi người e dè nhìn Minh chờ đợi. Ngay khi Minh không nói gì chỉ quay đi thì mọi người mới bắt đầu chuẩn bị vào vị trí của mình để khớp thử nhạc. Lúc ấy, cô sau một hồi im lặng để cậu tự biên tự diễn mới nhún mặt huých tay Vương nói:

_Tôi đâu có ý định tham gia.

_Hi, thì giờ tham gia. Thư giãn một chút cũng tốt mà chị _ Cậu xoa đầu cô, cười hiền.

Cô cũng không muốn tranh cãi với cậu, chỉ hơi hơi bĩu môi một chút nhưng vẫn hướng về phía dàn trống đặt trên sân khấu nhỏ kia mà đi tới. Chầm chú nhìn dàn trống, cô gõ gõ mấy tiếng không nhịp điệu để tìm lại cảm giác rồi mới ngừng đầu lên nói:

_Có thể bắt đầu được rồi...

Tiếng dần dần vang lên, giọng ca của Minh cũng cất lên. Minh mang một chất giọng cao nhưng rất ấm áp đi vào lòng người sâu sắc. Và tới khi giọng ca của Minh cất cao cũng là lúc tiếng trống dồn dập vang lên hòa cùng tiếng ngân đó tạo thành một âm điệu tuyệt mỹ. Tiếng trống, tiếng ghita, ghita bass cùng mọi tiếng đàn khác cùng hòa chung trong tiếng hát của Minh tạo ra một thanh âm trong trẻo, ngân vang khiến cho người nghe cảm thụ được sâu sắc bài hát đó mà cảm động.....

Cô đánh nhịp trống một cách thành thục không mấy khó khăn như bàn tay có ma lực mà chuyển động vậy. Và từng nhịp trống đầy cũng đưa cô về với kí ức có anh từ lúc nhìn thấy anh chơi trống rất đẹp đến muốn học rồi lúc anh nghiêm khắc dạy cô học trò thích đùa bỡn này như thế nào. Cô đã lâu lắm rồi không có đánh trống, nhưng dường như để đánh lại cũng không khó với cô khi chỉ cần tiếng trống này còn mang hình bóng anh.... Chỉ được gặp anh có một lần ngày hôm đó, thêm muốn được anh ôm vào lòng khiến cô không khỏi thở dài nhưng giờ cô không cần nữa, vì cô biết trong cuộc sống của cô anh vẫn tự nhiên mà hiện hữu là được rồi. Cô hiểu giờ chưa phải là lúc cả hai gặp nhau, anh cũng đã nói vậy và cô tin anh vẫn sẽ dõi theo cô là được..... cô đặt niềm tin nơi anh.....

Mọi người như nín thở nghe từng lời hát của Minh, từng nhạc điệu ngân vang tới khi bài hát đã hết vẫn không ai động dậy nói được câu nào.....

Oa..... Hay quá, thật tuyệt nha Vương vỗ tay không ngớt, cậu là người đầu tiên lên tiếng.

Được vậy, mọi người cũng liên tiếp vỗ tay khen theo cùng những lời khen ngợi không ngớt....

_Chị chơi tuyệt lắm, em thật không ngờ chị giỏi như vậy đó _ Cậu ôm cô, lắc lắc vai cô khen không ngớt, thực sự giờ cậu đang rất phấn khích.

_Ừm, lâu rồi cũng không động đến, may là vẫn đánh được _Cô cười nhưng nụ cười lại vương một chút buồn khó tả.

Cô tập từ bao giờ? Giọng Minh lạnh lùng vang lên phía sau cô.

_Không tập, chỉ chơi vui thôi _ Cô nhún vai bình thản nói.

Ai là người dạy cô vậy? Minh hỏi.

Cô khẽ cười, không nói chỉ lắc lắc đầu bước đi. Cô làm người ta không hiểu hàm ý trong cái lắc đầu đó, là không muốn nói hay là không có ai dạy cô cả???..... Nhưng cái dáng cô bước đi kia khiến cho hai người con trai đang dõi theo cảm thấy không thể chen được vào dòng cảm xúc đang tuôn chảy trong con người cô.....

“CẨN THẬN.....”

Một tiếng hét vang lên, khi mọi người còn chưa hiểu gì thì một bóng người đã vụt qua ôm lấy cô ngã từ trên sân khấu nhỏ kia xuống phía dưới đất.....

“RẦM.....RẦM.....”

Hai tiếng rơi khiến người ta giật mình khiếp sợ. Và tất cả mọi người tái mặt đi khi thấy ngay chỗ cô đang đứng kia chiếc đèn sân khấu rơi xuống vỡ tan tành tạo thành một lỗ lớn; người ta cũng dễ dàng đoán ra được tiếng “rầm” đó một là của tiếng đèn và một của tiếng người ngã xuống không hề nhẹ nhàng chút nào..... Mọi người như bất động trước diễn biến bất ngờ này. Một lúc sau cậu mới hét lên chạy như điên về phía cô.....

_CHỊ.....

Nguyệt ngồi dậy, đầu hơi choáng vì chuyện vừa xảy ra nhưng dường như tay chân người ngợm cô không hề có xây xát chút nào. Nhưng vừa ngồi dậy thì hiện ra ngay trước mặt cô là gương mặt đã làm tấm nệm cho cô ngã vào..... nó khiến cô tái mặt đi.....

7. Chương 7: Ai 5

Em là mặt trời hi vọng

Em là ánh trăng yêu thương

Vì trong trái tim anh

Và trong suốt đời anh

Nhật Nguyệt vẫn in dấu

_Anh..... anh..... _Tay cô run run chạm vào gương mặt người đó.

_Chị.... anh..... _Cậu không thể không ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của người con trai vừa mới gặp kia.

_A..... A..... A.....

Những giọt nước mắt nóng hổi của cô lăn dài trên má, tiếng hét đầy ai oán bị thương của cô vang vọng trong phòng khiến người ta động lòng. Nụ cười của cô chưa một lần nào nở ra thật sự vui sướng giờ đây đã bị dập tắt trong nước mắt; những giọt nước mắt kiên cường cô rơi xuống đã thấm đẫm trên gương mặt anh, đầy đau đớn, bị thương.....

* * *

BỆNH VIỆN:

Vị bác sĩ nhìn hai người rồi lại nhìn bệnh án một chút rồi lại lắc đầu cảm thán. Sau một lúc lâu xem đi xem lại bệnh án rồi ông mới khẽ thở dài:

_Anh hoàn toàn không bị sao cả, chỉ choáng mà ngất đi thôi. Hai người có thể về nhà nhưng anh nên nghỉ ngơi nhiều một chút để vết thương lành lặn hẳn. Vết thương chỉ ở phần mềm nên hoàn toàn không có vấn đề gì cả

_Thật..... thật chứ ạ? _ Cô vẫn không tin, ghen ngào hỏi.

_Đương nhiên, không vấn đề gì nghiêm trọng cả _ Vị bác sĩ quả quyết nói.

_Nhưng..... _Cô vẫn không tin, định hỏi thêm nữa thì bị anh bịt mồm kéo đứng dậy.

Trước khi ra khỏi cửa anh không quên cúi chào vị bác sĩ thay lời cảm ơn. Vị bác sĩ này cũng chỉ biết lắc đầu bó tay với cặp đôi này..... Nhìn hai người này làm ông nhớ tới ngày xưa người vợ của ông cũng đã lo lắng cho ông như vậy... Không phải, chính xác là cho tới tận bây giờ vẫn lo lắng như vậy.....

NHÀ ANH:

Hôm nay, cô lại theo anh về nhà nhưng tuyệt nhiên cô không chịu mở miệng nói một câu nào từ dọc đường về tới giờ. Anh thì chỉ biết thở dài chấp nhận một điều rằng cô giận mình rồi thôi.....

Vào phòng, anh cởi đồ, thay bộ đồ ở nhà cho thoải mái hơn một chút, vai anh vẫn hơi tê vì lúc nãy ngã. Nhưng chiếc áo mới còn chưa kịp kéo lên thì lưng anh đã cảm nhận được một hơi ấm từ bàn tay ai đấy. Cùng lúc đó, giọng nói ghen ngào vang lên:

_Cái..... cái này.....

Anh hít một hơi dài, khẽ thở ra.... anh quên mất cô cũng ở đây..... Quay lại, anh quyết đi hàng nước mắt nóng hổi của cô, khẽ nói:

_Nó là Nhật Nguyệt.

_Anh..... _Bàn tay cô vẫn đặt ở lưng anh, đặt ở nơi có hình xăm mặt trời và mặt trăng lồng vào với nhau trên vai anh kia.....

Bàn tay cô giờ lạnh ngắt chạm lên đó, nó run lên khi chạm vào hình xăm đó. Cảm xúc trong cô giờ đây cực kì hỗn loạn, nước mắt không thể kìm chế được cứ lăn dài khi cô tưởng tượng ra anh đã chịu bao nhiêu đau đớn nữa..... Vì sao anh phải làm như vậy chứ?!

Anh cúi người, hôn lên khóe mắt đang đầm lệ của cô, khẽ nói:

__Đây chỉ là cách anh biết em vẫn luôn tồn tại bên anh và.....

__Vì cha em....._ Cô nói tiếng câu của anh, trong tiếng nấc nghẹn ngào.

__Phải, anh làm thế còn vì để mỗi lần chạm vào nó anh tự nhắc với chính mình rằng ông ta là cha em và anh không thể giết chết ông ta__ Anh cười cay đắng.

Cô ôm chặt lấy anh, cánh tay nhỏ bé khẽ siết chặt tấm lưng anh, nói:

__Em xin lỗi...

__Ngốc, em đâu có lỗi. Lỗi là do cha em quá tham lam danh vọng và do anh sinh ra là một đứa trẻ mồ côi không có địa vị xã hội. Nhưng chỉ là trước đây thôi, giờ anh sẽ đòi lại tất cả....

Anh nhẹ nhàng lau hết nước mắt của cô bằng nụ hôn của mình. Và đặt lên môi cô một nụ hôn đầy yêu thương, chứa đựng tất cả tình cảm lẫn nỗi lòng của anh; những thứ anh muốn nói và những thứ anh chưa nói ra được. Bàn tay cô ôm lấy tấm lưng rộng rãi, vững chắc của anh; chạm vào hình xăm kia khiến trái tim cô đập nhanh hơn, cảm xúc yêu anh rõ ràng hơn bao giờ hết. Quả thực, cuộc đời này cô đã nợ anh quá nhiều; không chỉ là tình cảm mà còn là cả mạng sống này của anh nữa chứ.....

__Anh, sao lúc đó anh lại ở đó?_ Cô hỏi trong nụ hôn.

__Bởi vì thực chất anh luôn ở bên em, ngay bên cạnh em thôi.... chưa bao giờ rời xa..._ Anh khẽ nói, giọng nói thì thầm bên tai cô.

Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên khóe mắt cô, ôm anh chặt hơn để anh cảm thấy cô yêu anh như thế nào..... Cô nghĩ mình đã không hoàn toàn sai, những cảm giác của cô trước tới nay dường như không phải đều chỉ là ảo giác; anh vẫn luôn dõi theo cô dù cô có ở đâu đi nữa.....

__Thật không muốn để em về chút nào...._ Giọng anh khàn khàn vang lên khi môi vẫn còn đang lưu luyến trên môi cô.

__Anh...._ Cô đang định nói thì lại bị anh nhấn chìm trong một nụ hôn khác, sâu hơn, ham muốn hơn và bá đạo hơn.....

Nụ hôn này mãnh liệt, nồng nàn và nó dường như không muốn dứt ra, lưu luyến không thôi. Chỉ tới khi cô gần như lả đi vì thiếu dưỡng khí anh mới chịu buông cô ra, dứt khỏi nụ hôn đầy mê mẩn đó. Đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, giọng anh khàn khàn vang lên bên tai:

__Anh đưa em về.....

Cô khẽ gật đầu, chạy tới bên tủ lấy đồ cho anh, gương mặt vương vấn một nỗi buồn khôn tả. Cô không biết tới bao giờ mới được thật sự ở bên anh chứ không phải là những khoảnh khắc đầy mặn nồng rồi lại lưu luyến rời xa như thế này.....

* * *

Sáng hôm sau, cô lại nghỉ làm nhưng không phải là đến bên cạnh anh mà là để đi xem mặt. Đêm qua, lại một lần nữa cô phải đối diện với người đàn ông ấy.....

__Ngày mai hãy tới quán cà phê XX gặp cậu ta._ Vừa bước vào nhà cô đã được đón chào bằng chất giọng lạnh như băng của ông.

__Ai? _ Cô khẽ nhúm mày.

__Chồng sau này của mày, nhớ đến cho đúng giờ và đừng có làm điều gì ngu ngốc__ Ông ta khinh khỉnh nói rồi đứng lên bước đi, không một lần quay đầu lại.

Vậy là đã tới rồi, thứ cô không bao giờ muốn, không bao giờ mong nó xảy ra đã đến... Cười nhạt với bản thân vô dụng của mình, cô yếu ớt thốt lên sau khi còn một mình trong gian phòng khách lạnh ngắt:

__Được...

Đêm đó, cô chìm vào trong giấc ngủ đầy mộng mị..... là một cơn ác mộng. Cô mơ thấy anh đang đứng ngay trước mặt mình, ánh mắt anh tràn đầy yêu thương lẫn trù ẻo nhìn cô, đôi mắt hai màu làm cô mê say đầy chỉ chứa đựng mỗi hình ảnh cô trong đó. Đôi môi mỏng quyến rũ đó khẽ cong lên tạo thành nụ cười dịu dàng với cô làm cô nhớ tới đã không biết bao nhiêu lần được anh cuốn vào trong vòng xoáy tình yêu của cả hai bởi đôi môi này. Cánh tay to lớn đã bao nhiêu lần ôm cô bất kể hiểm nguy kia, đôi vai đã bao lần để cô dựa vào mà khóc mặc cho nó ướt đầm Và cả hình xăm kia đã khắc tên cô lên người anh.... Nhưng tại sao..... tại sao anh trước mặt cô lại cứ mờ dần đi thế kia?.....Tại sao giờ trước mặt cô chỉ còn lại một màu trắng xóa.....??? Anh đi đâu mất rồi???.....

_A..... A..... A.....

Cô hét lên, giật mình tỉnh dậy sau giấc mơ mà cô đã mơ không biết bao nhiêu lần trong những năm tháng qua..... Quệt tay lên mắt, cô tự cười mình khi chạm vào thứ nước ấm nóng trên mặt.... Cô tưởng rằng giấc mơ này cô mơ hằng đêm đáng nhẽ phải quen rồi chứ? Có phải chăng là do sắp phải vĩnh biệt anh rồi nên vậy không? Người cô ướt đầm mồ hôi, cô cảm thấy lạnh..... cái lạnh như mùa đông của bao năm kia khiến cô không khỏi run rẩy sợ hãi.....

.....

TẠI QUÁN CÀ PHÊ XX:

Quán cà phê nơi người chồng mà cô chẳng biết mặt đầy hẹn với cô là một quán cà phê mang kiến trúc sang trọng nhưng nhẹ nhàng cùng sự phối hợp màu sắc của gam màu lạnh: đen, xám trắng đầy tinh tế. Tiếng nhạc nhẹ nhàng, du dương vang lên khắp gian phòng khiến cho tâm hồn cô cảm thấy một chút thư thái....

Cô bước vào quán với bộ đồ giản dị: quần jean xanh, áo sơ mi trắng sơ vin cùng giày cao gót. Mái tóc đen dài được búi cao để lộ gương mặt xinh xắn cùng chiếc mũi cao, từ cô toát lên cái gì đó thông minh, năng động chứ không phải là sự lạnh lùng vô cảm của đôi mắt to tròn kia

Nhìn xung quanh một chút, cô bước tới chiếc bàn gần quầy bar có người con trai mặc một bộ vest xám đắt tiền đang nhàn nhã uống trà. Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta cũng là lúc anh ta ngước lên nhìn cô.....

Anh ta cũng là một chàng trai khá bảnh bao với gương mặt anh tuấn, sống mũi cao, ánh mắt khá thâm trầm từng trải. Thêm cặp kính gọng vàng đã khiến anh che bớt được những âm mưu tính toán trong đôi mắt kia bằng bộ dạng tri thức của mình.....

Cả hai nhìn nhau như đánh giá đối phương một chút rồi anh ta mới lên tiếng hỏi:

_Cô là Nhật Nguyệt?

Cô khẽ gật đầu.

Cô muốn uống chút gì trước khi chúng ta nói chuyện chứ? Anh khẽ cười, lịch sự hỏi.

Cô vẫn lắc đầu, ánh mắt vô hồn nhìn người con trai trước mặt không có lấy một mảnh rung động. Anh ta thay vì khó chịu với cách nói chuyện của cô lại hoàn toàn không một chút khó chịu hay dễ bụng nào. Nhìn cô, anh mỉm cười vẫy tay gọi phục vụ tới nói:

_Hãy mang cho cô ấy một ít bánh ngọt và một cốc nước hoa quả.

Người phục vụ gật đầu, nhanh chóng vào lấy những thứ đồ anh đã gọi mang tới để bước mặt. Đẩy nó về phía cô, anh nói:

_Ăn một chút rồi nói chuyện, chắc em chưa ăn sáng đâu nhỉ?

Cô nhìn anh, khẽ nhủ mảy mảy nhưng rồi cũng miễn cưỡng uống một chút nước hoa quả. Anh khẽ cười, lắc đầu nói:

_Quả thực em là một người khó đoán, anh đã được nghe kể rất nhiều về em nhưng khó mà tưởng tượng ra được. Giờ được diễn kiến, quả thực em rất đẹp và cũng rất cá tính.

Quá khen Cô miễn cưỡng nói, nhưng dường như đây không phải là một lời cảm ơn cũng chẳng phải sự thích thú mà là một câu nói tỏ ra châm biếm khi anh cũng là kẻ bị sắc đẹp của cô thu hút.....

_Ừm, ta vào chuyện chính nhé. Thực ra chuyện đám cưới anh định năm sau cơ nhưng có một số chuyện: Anh muốn mở chi nhánh công ty qua bên thị trường của Mỹ nên cuối tháng sau ta có thể tổ chức được không? Mọi thứ chuẩn bị từ đầu đến cuối anh sẽ lo hết _ Dù đoán được ẩn ý trong câu nói của cô nhưng anh vẫn giữ nguyên nụ cười hiện trên môi.

_Tùy _ Cô hời hợt nói.

Áo cưới..... ừm..... em có thể thiết kế được không? Anh biết em học thiết kế nên chắc em sẽ thích tự thiết kế váy cưới của mình hơn là đi mua nhỉ? Anh bình thản uống 1 chút café.

Cô khẽ gật đầu. Cô cũng muốn lần cuối cùng bước vào lễ đường này có thể mặc một chiếc váy mình áp ủ lúc cô vẫn còn dắt tay anh trong khu vườn trường, tưởng tượng ngày được nắm tay anh vào lễ đường sẽ hạnh phúc, vui sướng như thế nào.....

Và nguyên buổi sáng đó cô ngồi nghe anh ta bàn về lễ cưới. Cô chỉ gật rồi lắc, thi thoảng miễn cưỡng sử dụng mấy câu nói rút gọn để không làm phật lòng anh như người đàn ông cô gọi là “cha” kia nói. Cũng như thế, nụ cười của anh luôn thường trực ở trên môi.....

* * *

Nhưng có lẽ, trước khi phải đối mặt với đám cưới tử thần đấy - một đám cưới trao đổi với lợi nhuận, cùng lợi ích cho cả hai bên kia thì cô phải đối phó với một việc khác. Cái việc mà người những người thừa hơi, rảnh rỗi, không biết gì mang ra để mua vui cũng để kiếm lời..... Dường như cuộc sống của cô luôn quay quanh những vụ lợi của người khác.....

8. Chương 8: Ai 6

Em nợ anh cả thế giới

Em nợ anh trái tim này

Em nợ anh một cuộc tình

Vĩnh viễn không hợp thành

Cô đang thần thờ ngắm quang cảnh thành phố qua lớp kính dày của công ty, tâm hồn cô như những chú chim chú bướm ngoài kia đang bay bổng. Cô ghen tỵ với chúng vì chúng luôn được tự do, được bay lượn ngắm nhìn thế giới muôn màu, được làm những thứ mình thích, được nhìn ngắm thế giới bằng đôi mắt của mình.... còn cô thì sao??? Cô chỉ được ngắm thế giới kia qua ngục tù lạnh lẽo.....

Đang suy tư gì vậy??? Một vòng tay ôm cô từ phía sau.

Vương, đừng có xuất hiện đột ngột vậy chứ Cô quay lại khẽ cười.

Tại chị đang thả hồn đi đâu đấy chứ. Em gọi cũng không ừ ừ gì luôn nên mới phải dùng biện pháp mạnh gọi chị về nha Cậu cười tinh nghịch xoa đầu cô.

Thật là.... thế đã chuẩn bị xong chưa, đi nào Cô khẽ cười, mặc cho cậu xoa đầu.

Xong rồi. Lần này Minh cũng tham gia vào album ảnh lần này đấy chị. Hắn lần sân cạnh tranh với em đó Cậu né người qua một bên cho cô thấy Minh đang đứng phía sau mình.

Cô nghiêng người nhìn Minh một chút rồi khẽ gật đầu chào. Minh lúc này đang khá uể oải nhưng cũng miễn cưỡng mở miệng nói:

_Chào.....!!!

_Um, đi thôi _ Cô xoay người bước đi.

Hai người cùng bước theo cô, một người con gái xinh đẹp đi giữa hai người con trai đang làm mưa làm gió trên thị trường bởi tài năng cũng như sức hấp dẫn của mình. Ba người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ rời khỏi công ty để ra ngoài chụp hình ầu thu - đông năm nay.

Nhưng thế nào là tin đồn?

Thế nào là một đồn mười

Thế nào là mười đồn trăm.....???

Đó chính là miệng lưỡi thế gian nham hiểm để có thể biến chuyện không có thành có, chuyện bé xé ra to.....
Tất cả tạo ra chữ “tin đồn”....

Ba người vừa bước chân ra khỏi cánh cửa chính của công ti, chân chưa kịp bước thêm bước nào nữa thì đã bị một đám phóng viên túm lại chặn đường. Tiếng nói lẫn lộn, xô đẩy nhau để thu thập thông tin nhưng không phải nhắm vào hai người đẹp trai, nổi tiếng kia mà những câu hỏi đó lại nhắm vào cô.....

_Thưa cô, nghe nói cô đã được cứu khi đèn sân khấu rơi xuống. Vậy người cứu cô là người mẫu Anh Vương hay ca sĩ Tuấn Minh?

_Cô và hai người này có quan hệ như thế nào vậy ?

_Trong hai người này đâu là bạn trai cô vậy? Hay đây là một cuộc tình tay ba thưa cô?

....

Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra cho cô nhưng lại xoay quanh hai người con trai bên cạnh cô đây. Họ tranh nhau hỏi tới mức đẩy cô khiến cô ngã về phía sau....

ĐỦ rồi đấy, tránh ra Bàn tay rắn chắc của Minh choàng qua vai cô để giữ thăng bằng giúp cô. Ánh mắt, giọng nói của Minh vang lên đầy lạnh lùng cảnh cáo đám người kia.

Thấy vậy, đám phóng viên không những không dừng lại mà còn thi nhau chụp ảnh và chuyển hướng qua hỏi Minh:

_Cậu Minh, cô ấy là gì của cậu?

_Cô ấy là bạn gái của cậu phải không?

_Cậu với cậu Vương tranh giành cô ấy sao?

.....

Minh khẽ nhún mày lùi lại, lúc này khuôn mặt Vương đã tối sầm lại. Cậu vốn không thích người ta lại gần mình, nói gì đến việc động chạm tay chân vào người mình như thế này. Vậy mà giờ chỉ vì mấy lời nói vô vắn mà họ hét kéo rồi đẩy khiến cậu cực kỳ khó chịu. Nhưng trước khi cậu với Minh kịp lên tiếng thì.....

“RẦM.....”

Người phóng viên nam từ nãy giờ cứ túm lấy áo cậu hỏi đã bị cô giật ra và chỉ với một đòn cô đã cho hắn - gã phóng viên to cao hơn mình ngã sòng soài xuống đất. Cả không gian đột nhiên im lìm, không một tiếng động, tất cả đều trở mắt ra nhìn cô. Cô không quan tâm những ánh mắt đó nhìn mình ra sao, cô cúi xuống nhặt chiếc máy ảnh của anh ta, kéo bỏ đoạn phim anh ta vừa chụp, lạnh lùng nói:

Tôi là stylist, quản lý và giữ gìn luôn cả bảo vệ của hai người này. Mấy người còn muốn hỏi gì thêm không? Cô nhếch môi tạo một nụ cười lạnh tới thấu xương, ánh mắt vô hồn không một chút biểu cảm nhìn anh ta và tất cả những phóng viên đang đứng quanh đây.

Cả đám phóng viên đồng loạt lắc đầu, dạt sang hai bên tránh đường cho ba người đi. Cô cùng hai người bước ra xe, một lần cũng không thèm liếc mắt đám phóng viên vớ vẩn đó..... Hai chàng trai nhà ta đi phía sau khẽ nuốt nước bọt cái “ực” đồng thời thầm nhủ không nên đắc tội với cô..... hậu quả khó lường.....

* * *

PHÒNG TỔNG GIÁM ĐỐC:

Trong văn phòng với kiến trúc được thiết kế là một màu đen chủ đạo, có một người con trai đang chuyên chú làm việc bên máy tính, còn một người nữa thì đang nhõn nhõn xem cái gì đó. Một lúc sau, người con trai với mái tóc hơi dài, đang ngồi ung dung lên tiếng, đưa tờ báo mình vừa đọc cho người kia xem, hỏi:

__Đọc chưa?

Người con trai kia khẽ liếc tờ báo một cái rồi lại nhìn vào màn hình máy tính, thản nhiên nói:

__Không cần, tôi xem trực tiếp.

__Hừ, tại sao không cần cô ấy lại! __ Người con trai tóc hơi dài khẽ nhún mày.

__Không cần thiết. Không phải cách cô ấy làm cũng rất tốt sao __ Đôi môi anh nhếch lên tạo ra một nụ cười.

__Cậu dạy cô ấy sao?__ Người con trai kia hỏi.

__Một phần thôi, cô ấy học trộm __ Anh khẽ cười khi nhớ lại cái thời còn trong đại học, khi đây có một người vẫn luôn đứng nhìn anh tập trong club rồi dần dần thân quen với tất cả và học lỏm luôn Cô là một cô gái rất thông minh, lanh lợi và cũng rất tài năng....

Nhìn anh, người con trai kia chỉ biết thở dài. Có phải là anh quá cưng chiều cô rồi không nhỉ? Cầm một tập hồ sơ, người con trai kia lại đưa anh, ngán ngẩm nói:

__Xem đi, rõ ràng là cô ấy muốn chơi tôi mà.

Anh dừng tay, mở tập hồ sơ ra xem. Khi vừa nhìn thứ bên trong anh lại khẽ cười, nói:

__Rất đẹp.

__Hừ, vâng.... đẹp, đương nhiên là đẹp rồi. Nhưng đẹp đồng nghĩa là phải chi một cái giá không hề rẻ chút nào. Mà cô ấy còn làm luôn cả cho tôi, nhưng rõ ràng nó không phải dành cho tôi mà; đây có phải là chọc tức tôi không?__ Người con trai đó lầm bầm.

__Làm đi, tôi trả __ Ánh mắt anh ánh lên tia cười hạnh phúc, cất thứ người con trai kia đưa vào lại túi.

Người con trai kia nhìn anh khó hiểu và càng thấy rõ ràng anh cưng chiều cô quá mà. Quả thật cô là một cô gái rất đặc biệt, rất thú vị nhưng có phải anh có cần làm nhiều như vậy là vì cô không? Khẽ thở dài, thật sự không ai có thể hiểu được anh đang nghĩ gì trong đầu nữa.....

* * *

Và những ngày tiếp theo cứ thế qua đi, bài báo về cô gái vệ sĩ nhìn thì mong manh yếu đuối nhưng có thể quật ngã được một nam phóng viên kia đã trôi vào lãng quên. Cũng như đã gần tới dần ngày cô bước lên xe hoa rồi.....

__CÁI GÌ.....!!!! __Tiếng hét thất thanh của cậu vang lên khắp gian phòng và vọng ra cả bên ngoài khiến người đi qua không khỏi giật mình.

__Điếc tai quá __ Cô nhăn mặt, bịt tai lại.

__Còn nói, Minh.... cậu nhìn coi, rõ ràng là chị ấy muốn bức tôi chết mà. Sao chẳng nói gì lại một phát mai bảo lấy chồng là sao? __Cậu nói mà cứ như hét lên, quay lại nói với Minh rồi lại gất gao lườm cô.

Và cả ngày hôm đấy cô bị cậu tra tấn cái lỗ tai không ngừng nghỉ, làm nhảm nói suốt cả một ngày; cứ thấy mặt cô là cậu lại ột trảng không biết ngừng nghỉ. Cô chỉ còn biết lắng nghe cậu nói và cười trừ thôi. Vì thực ra cậu nói đâu có sai, hoàn toàn đúng là đằng khác, nhưng chỉ có điều là cô không muốn, nhưng bản thân cô và số phận cô từ khi sinh ra đã thuộc về người đàn ông cô gọi là “cha” mất rồi....

Nếu được sinh ra một lần nữa, cô mong mình sinh ra trong một gia đình nghèo một chút cũng được, khổ một chút cũng được, cô không sợ đâu vì cô chỉ cần có anh ở bên thôi. Cô biết, nếu có anh thì anh làm được cô nhất định cũng sẽ làm được điều đó.....

Cô không dám đối diện với anh..... Cô có thể tới gặp anh, có thể khóc lóc với anh nhưng đối diện với anh và nói rằng ngày mai em lên xe hoa, lấy một người em không yêu..... cô quả thực không làm được. Cô nợ anh cả cuộc đời này nên cô không muốn anh biết mà chứng kiến cái đám cưới tang thương đấy.... Cô chỉ cần anh biết một điều rằng Nhật Nguyệt mãi mãi chỉ thuộc về một mình Minh Nam là được rồi.....

__Nguyệt.....__ Một giọng nam hơi lạnh gọi cô lại khi cô đang bước trên hành lang rời khỏi công ty.

Quay lại, nhìn người con trai trước mặt mình không hiểu sao cô lại khẽ cười. Người con trai này cô biết, tuy có vẻ là lạnh lùng nhưng thực chất lại là một chàng trai rất tốt.

__Có chuyện gì vậy, Minh? __ Cô khẽ nói, giọng cô nhẹ bằng như làn gió thoảng vậy.

__Um..... thật sự cô sẽ lấy người đó sao, người mà cô không yêu?__ Ngập ngừng một chút rồi nhìn Minh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

__Phải__ Không phải là gật đầu, cũng không phải là im lặng, cô nói ra câu này rất quả quyết, không một chút suy nghĩ.

__Tại sao?__ Minh nhíu mày hỏi.

__Không vì sao cả, cuộc đời Nhật Nguyệt tôi vốn đã được định sẵn rồi, tôi không thể chối bỏ nó__ Cô khẽ lắc đầu, bình thản nói.

__Tôi yêu cô __ Minh bước tới nắm chặt bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô.

Cô không khỏi ngạc nhiên, ánh mắt mở lớn nhìn Minh. Đôi mắt cô vô hồn đã mang trong đó sự xao động lạ kì của sự ngạc nhiên. Nhìn vào đôi mắt sâu màu nâu của cậu, cô hiểu, cậu đang nói lên tình cảm của chính mình vì ánh mắt cậu nhìn cô mang thứ tình cảm giống như ánh mắt anh nhìn cô ngày xưa..... nhưng.....

__Tôi.....__ Cô ngập ngừng không biết phải làm như thế nào nữa.

Không để cô kịp nói, Minh ôm lấy cô khẽ nói:

__Có thể Nguyệt không yêu tôi, không sao cả nhưng làm ơn đừng hủy đi cuộc sống của mình như vậy. Hãy để tôi đưa Nguyệt ra khỏi ngôi nhà ấy, được chứ?

Nguyệt không nói gì cũng không phản kháng gì cả mà cứ để mặc cho Minh ôm mình. Mãi một lúc sau, trong cái hành lang yên tĩnh đó giọng cô mới nhẹ nhẹ, đều đều vang lên:

__Ngày xưa, tôi vốn là một đứa ngỗ nghịch, thích phá hoại hơn là học hành; chỉ biết tiêu tiền và quậy phá..... cho tới khi gặp anh. Anh bước vào cuộc sống của tôi như thế nào tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết khi tôi nhận ra thì tôi đã yêu anh rất nhiều rồi. Tôi khó chịu khi anh đi cùng cô gái khác, tức giận khi anh cười cùng người con gái khác..... nên tôi biết trái tim mình thuộc về anh rồi. Và có lẽ hơi lạ, nhưng tôi chính là người đã cố gắng để anh yêu mình đấy.....

__Hai người cho tới giờ còn yêu nhau sao.....__ Minh ngập ngừng hỏi, nhìn cô ánh mắt Minh không giấu được sự đau đớn.

Nhưng cô lại khẽ lắc đầu rồi lại gật đầu làm cho Minh không hiểu được ý cô. Lùi lại một chút, cô nói:

__Phải, người ấy cuối cùng cũng yêu tôi..... yêu rất nhiều nhưng là chuyện của bốn năm trước thôi. Bốn năm trước vì không muốn tôi lấy một người không có gia thế, không có gia mẹ cũng không giàu có mà..... mà cha tôi - ông ta đã đưa anh ấy vào tù với tội danh cưỡng hiếp người cùng bắt cóc tôi, khi đó tôi và anh ấy ra đi sau khi tôi chấp nhận tuyệt giao với ông ấy __ Cô khẽ nở một nụ cười nhạt khi nhớ lại quá khứ bốn năm trước đây.

__Cái..... cái gì.....__ Minh sững sờ nhìn cô. Minh không thể tưởng tượng được rằng lại có một chuyện như vậy xảy ra trong quá khứ của cô.

__Đó không phải chỉ là một câu chuyện đâu..... với ông ấy có tiền là có tất cả. Chỉ cần đạt được thứ mình muốn thì đưa một người vô tội vào tù hay kể cả để đứa con gái mình chịu một vết nhơ cũng không là vấn đề gì cả__ Cô nở nụ cười chua xót.

__Nhưng.....__ Cậu đang định định nói gì đó thì cô lại ngắt lời, nói tiếp:

—Cậu không thể độ được với người mà cha tôi chọn đâu. Xin lỗi, tôi quý cậu cũng như rất yêu quý Vương vậy, nhưng tôi không thể làm bất cứ ai tổn thương cả. Và hơn nữa trái tim này của tôi cũng không còn chỗ để chứa đựng một ai khác nữa; tôi nợ anh ấy cả cuộc đời này — Cô đặt tay lên ngực mình, mỉm cười.

Ánh mắt cô khẽ nhìn ra ngoài trời kia. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, cơn gió dịu nhẹ thoang thoang một mùi hương của nắng chiều, bao nhiêu người vẫn vội bước đi, cành cây khẽ rung rinh trong gió..... Cho dù cuộc sống của cô có biến đổi tới đâu cũng vậy; có vui sướng, có tang thương cũng không ảnh hưởng tới ai cả; bầu trời kia vẫn xanh, trong và cao vời vợi như vậy.....

Bước trên hành lang, ra khỏi công ty, cô hòa mình vào dòng người vội vã bước đi đó. Lòng cô tĩnh lặng như bầu trời kia bởi vì cô đã chấp nhận buông tay anh ra rồi..... Cô không thể làm anh chịu bất cứ tổn thương nào thêm nữa, vì cô yêu anh.... Ngược mắt lên nhìn bầu trời, cô khẽ cười và thầm mong ai trời cũng đẹp như hôm nay - để cô bước vào lễ đường.....Và để cô có thể nhuộm đỏ màu trắng tinh khiết trong nhà thờ kia cùng màu xanh bình lặng trên khung trời đó.....

9. Chương 9: Đánh Boss

Bốn năm trước ta sống trong đau thương

Bốn năm sau ta sống trong hạnh phúc

Có anh - có em - cùng một gia đình

Sáng hôm sau, đúng như lời cô đã cầu nguyện..... bầu trời một mảng trong xanh không gợn mây, đâu đó vài tia nắng nhẹ nhảy trên vai người, làn gió thoang thoang qua làm người ta thư thái..... và dường như vạn vật đều đang hướng về nhà thờ màu trắng, lớn và rộng rãi nằm ngay giữa thành phố Hà Nội kia.....

Chiếc limousine sang trọng màu trắng được trang trí bằng hoa hồng Pháp đỏ rực dừng lại trước cổng lớn nhà thờ. Người con trai trong trang phục cô dâu lồng lẩy bước xuống nắm tay cha mình bước vào nhà thờ. Bên trong nhà thờ chật kín người và ai cũng đồng loạt quay lại ngắm nhìn Nguyệt - cô dâu của tập đoàn kinh doanh và công nghệ hàng đầu Việt Nam. Nhà thờ thanh khiết với một màu trắng chủ đạo sang trọng mà quý phái, những bông hoa hồng xanh nổi bật và quý hiếm được trang trí khắp nơi khiến người ta thấy được cái uy thế lớn mạnh của hai tập đoàn lớn. Và những bông hồng xanh đó tô điểm cho chiếc váy cưới của cô.....

Cô khoác trên mình không phải là chiếc váy cưới trắng tinh khiết màu trắng mà là chiếc váy màu xanh - xanh của bầu trời..... Chiếc váy cưới ba tầng được thiết kế cầu kì, kiểu cách đầy sang trọng, quý phái nhưng lại lột tả hết được vẻ đẹp của cô với tấm lưng trắng ngần, bờ vai mảnh không chút tì vết. Trên váy được trang trí những vòng được làm bằng vàng trắng cùng đá được đính thành hình bông tuyết lấp lánh trong ánh đèn rực rỡ. Tất cả những thứ đó, cùng bộ trang sức đắt tiền tất cả đã biến cô thành một cô dâu đẹp nhất, rực rỡ nhất mà không ai có thể sánh bằng....

Cô từng bước từng bước tới lễ đường, bó hoa trong tay cô mang màu xanh nhạt của loài hoa Phong lữ (Coffe: ở "Chap 3: Ái 1", ta đã giới thiệu một chút về hoa Phong lữ rồi nhá ^^~). Loài hoa tuy không nổi bật như hoa hồng xanh hay bất cứ thứ gì trong lễ đường này nhưng nó sẽ cùng sắc đỏ thắm thắm đắm nơi này..... Chiếc dao nhỏ màu bạc được giấu trong bó hoa đang được cô cầm chặt trong tay để chờ thời khắc đó.....

“LENG.....KENG.....”

Con dao rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo, cô đứng sững lại nhìn người đàn ông trước mặt mình..... tại sao lại là anh? Anh đang đứng đây, trước mặt cô mặc bộ vest của chú rể mà cô đã thiết kế dành cho người con trai mà cô ép bị lấy làm chồng đó nhưng lại là theo vóc dáng của anh chứ không phải là người đàn ông kia..... Vậy tại sao giờ anh lại ở đây, lại mặc bộ đó chứ? Cô thật sự không hiểu nổi.....

__Mày.....__ Ở bên cạnh cô, ông cũng tím tái mặt khi nhìn thấy anh - người con trai mà ông đã tổng vào tù từ năm năm trước, đồng thời ông cũng đã hủy diệt đi mọi thứ của anh - nay lại đứng đây....

Anh mỉm cười, bước tới phía cô nhặt con dao lên bỏ vào túi áo của mình. Bàn tay to lớn của anh nắm lấy bàn tay người con gái yêu kiều của mình, khẽ nói:

__Anh tới đón em, như lời anh đã hứa!

Hai mắt giao nhau, ánh mắt anh sâu thẳm nhìn vào mắt cô để cô đọc được cảm xúc trong ánh mắt đấy. Bàn tay cô run run đưa lên, ánh mắt long lanh như sắp khóc nhìn anh; giọng cô nghẹn ngào mà yếu ớt:

__Bỏ kính ra.....

Anh hơi ngạc nhiên khi cô nói vậy nhưng xong anh cũng hiểu..... Bàn tay vuốt nhẹ lên mắt mình tháo bỏ mắt kính áp tròng để lộ ra đôi mắt hai màu xám - lục tuyệt đẹp và hiếm có....

Nhìn thấy đôi mắt đó - đôi mắt ôn nhu đầy tình yêu thương của anh, chỉ chứa đựng hình bóng cô bên trong thì từ khóe mắt cô hai hàng nước mắt chảy dài.... Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô, lau sạch đi hai hàng nước mắt kia, khẽ nói:

__Hôm nay em làm cô dâu đấy, không được khóc đâu...

Nhưng cả hai người chưa kịp vui mừng thì anh đã bị một cái đẩy mạnh cùng ánh mắt băng lãnh mà giữ tợn của người đàn ông đó. Ông nhìn anh, rít lên từng lời:

__Mày muốn gì? Tránh xa con gái tao ra.....

Cô thì tái mặt đi nhìn người cha mà cũng dường như không phải cha của mình kia đang nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống mà không khỏi lo sợ. Ngược lại, anh lại cực kì bình tĩnh, bước tới nắm lấy tay cô, kéo cô đứng phía sau mình rồi khẽ cúi xuống ghé sát vào tai ông nói:

__Ngài tổng giám đốc, con cáo già của ngành kinh doanh như ông cũng đã đến lúc nên nghỉ ngơi rồi đấy. Tôi không còn là thằng nhóc ông muốn giết thì giết, muốn bỏ tù thì bỏ trước kia nữa đâu. Thằng nhóc đấy đã chết theo cái ngày ông thuê người cán chết tôi rồi. Tôi nghĩ giờ phút này ông nên im lặng nếu không muốn công ty mình phá sản.... phải không? Chẳng phải ông bán con gái mình đi vì lẽ đó sao ???

Ông tái mặt, loạng choạng lùi về phía sau nhìn anh. Anh nhếch môi tạo nụ cười lạnh đáp lại ông....

Những vị khách quan ở bên dưới không nghe được ông và anh nói gì nhưng thấy không khí giữa hai người khá căng thẳng thì không khỏi xôn xao. Đám phóng viên cũng nhanh chóng chuẩn bị máy quay, máy ảnh, máy ghi âm để bất cứ lúc nào cũng chụp được, thu được những bức ảnh đáng giá nhất, lấy được thông tin quý nhất.....

__Thưa các vị.....__ Một giọng nam trầm vang lên từ micro thu hút sự chú ý của mọi người.....

Cô với anh cũng hướng ánh mắt theo tiếng nói đấy và cô không khỏi ngạc nhiên khi thấy người con trai mặc bộ vest trắng đấy không ai khác chính là người mà cô tưởng rằng mình sẽ phải lấy làm chồng đó..... Anh đợi mọi người tập trung vào mình rồi mới bắt đầu nói:

__Như mọi người đã biết, CEO của công ty Simon và con gái của công ty kinh doanh và công nghệ FYI sẽ lấy nhau ngày hôm nay. Nhưng trước khi hôn lễ được tổ chức, tôi - chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Simon xin thông báo hai việc như sau: thứ nhất, công ty Simon như một số người đã biết là có tới hai tổng giám đốc quản lý hai chuyên ngành riêng biệt, một là giải trí và còn lại là kinh doanh. Việc thứ hai là bắt đầu từ ngày hôm nay công ty Simon sẽ tách ra làm 2 công ty riêng: một do tôi đảm đương trong lĩnh vực nghệ thuật còn công ty thứ hai là do CEO mà mọi người đã biết đấy sẽ đảm đương lĩnh vực kinh doanh sẽ Mỹ tiến - mở rộng lĩnh vực kinh doanh của công ty sang Mỹ. Rất mong được sự cổ vũ cũng như hợp tác của các vị cho cả hai công ty chúng tôi.

Im lặng một chút rồi mọi người vỗ tay hưởng ứng không ngừng; ai mà không biết tới vị CEO của Simon vốn lãnh đạm nhưng tài năng cùng vị chủ tịch hội đồng quản trị vui tính nhưng đầy mưu mô kia chứ..... Và giờ ông và cô cũng hiểu vì sao ông lại mắc bẫy anh dễ dàng như vậy..... chính bởi tính ông quá ngang tàn, khi

đã tìm được mục tiêu của mình thì sẽ chỉ chú tâm vào mục tiêu đó mà quên mất những thứ xung quanh, quên mất tình hiểu rằng Simon vốn dĩ có tới hai người quản lý liên chứ không phải một như ông đã biết.....

Vậy là sau bốn năm ròng rã với mồ hôi, nước mắt bao quanh, anh cuối cùng cũng đoạt được cô về với mình.....

Không quan tâm ông đang ngồi thất thần trên ghế kia, gặm nhấm thảm hại của mình, anh nắm tay cô bước lên bục gặp cha xứ, hai người cùng tuyên thệ thời thề mãi mãi yêu nhau. Anh đeo vào ngón tay cô chiếc nhẫn chứa đựng tất cả tình cảm của mình. Đây là một chiếc nhẫn bình thường, không quá đắt, cũng không phải đính đầy kim cương đá quý một cách phô trương nhưng nó là chiếc nhẫn cô rất thích, đã từng mơ ước rất lâu trước kia. Bởi vì, bên trong chiếc nhẫn này có khắc dãy số “5201314”. Cùng lúc đó, anh khẽ cúi xuống nói nhỏ vào tai cô:

__Anh yêu em suốt đời suốt kiếp!

Nụ hôn nồng nhiệt trao nhau, hoa hồng tung bay, cả khán đài đứng vỗ tay chúc phúc cho cả hai và cũng là lúc ấn định anh và cô - cả hai sẽ thuộc về nhau mãi mãi. Anh nắm tay cô, bước ra khỏi nhà thờ, ra xe tiến về phía sân bay, lên đường đi Mỹ.....

Không phải tự dừng lại như vậy, không phải chỉ đơn giản là công việc của anh cấp bách như vậy mà đó còn là cả tuần trăng mật của cả hai..... Lúc lên máy bay, cô có hỏi anh:

__Tại sao lại là nước Mỹ mà không phải là nơi khác?

Câu trả lời khiến anh ngạc nhiên, không phải vì anh thích, không phải vì công việc bắt buộc hay bất cứ thứ gì liên quan tới anh bất anh phải chọn nước Mỹ cả. Anh chỉ nhẹ nhàng hôn phớt lên môi cô, ân cần nói:

__Vì đây là nơi hoàn thành nốt ước mơ còn dang dở của em....

Lúc đấy cô không biết nói gì hơn là ôm anh khóc nức nở mà thôi. Thế mới biết được rằng trong bốn năm qua anh đã vì cô làm bao nhiêu việc....

Bốn năm qua anh vì cô làm mọi thứ, còn từ giờ cho đến hết cuộc đời này, cô sẽ dùng nó để bù đắp lại tình cảm đã mất của cả hai trong bốn năm còn thiếu kia.....

Nếu có ai hỏi cô rằng cô có hận cha mình không, thì cô sẽ trả lời rằng, chỉ cần có anh cô chẳng có hận thù gì cả; có lẽ cô sẽ còn phải nói cảm ơn cha mình. Cảm ơn vì ông đã tách cả hai ra, để cô và anh có thể yêu nhau nhiều hơn nữa, để cả hai vượt qua khó khăn, thử thách và đến với nhau bằng thứ tình cảm trưởng thành hơn nhưng cũng mãnh liệt hơn.....

.....

Bảy năm sau, chiếc máy bay 707 hạ cánh tay xuống sân bay, cô nắm tay anh cùng đứa con trai của cả hai về lại đất nước Việt Nam. Anh đưa cô tới một khu nghỉ dưỡng lớn rộng mênh mang với bát ngát màu xanh của cỏ và hoa lung linh..... Cô ngồi bên anh, tựa đầu vào bờ vai anh vững chắc, ngắm nhìn những đóa hoa phong lữ đang nở rộ khắp xung quanh.....

__ Papa....._Cậu con trai năm tuổi hờ chạy lại ôm chầm lấy anh hỏi:

__Papa, đây là hoa gì vậy? Tại sao ở đây chỉ trồng mỗi loài hoa này thế???

Anh khẽ mỉm cười, gạt tay lau mồ hôi trên trán đứa con nhỏ, ân cần nói:

__Đây là hoa phong lữ, loài hoa mà mẹ con rất thích!

__Mama thích hoa này nên papa trồng ở đây ă? __ Cậu bé ngây thơ quay lại nhìn mẹ mình đang lười biếng dựa vào vai cha, ăn hoa quả được bón từ tay cha mình....

__Ừ, vì loài hoa này mang một ý nghĩa rất đẹp là: “Hạnh phúc ở kề bên bạn” __ Cô cười hạnh phúc hôn cái “phốc” lên đôi môi đang mỉm cười quây quần của anh.

Cậu bé năm tuổi ngây thơ nhìn cha mẹ mình tình tứ với nhau tự dừng lại nhoen miệng cười rục rịch. Dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ màu mắt xám – nâu của cậu di truyền từ cả cha và mẹ ánh lên đầy lung linh như những vì tinh tú trên bầu trời kia.....

NGOẠI TRUYỆN:

Đây là câu chuyện về nhiều năm về sau, khi thời gian trôi nhanh biến đổi con người rất nhiều; khiến những đứa trẻ lớn lên để cảm nhận những thứ tình cảm mà cha mẹ chúng đã có trước kia..... Trên con đường rải nhựa vào một buổi trưa mùa thu, một người con trai con trai dong dỏng ặc đồng phục học sinh cấp ba đi bên cạnh một cô gái khá xinh xắn cũng mặc đồng phục. Cả hai bước đi đều không nói gì, chàng trai xoay xoay một bông hoa màu xanh, nhìn chăm chú một lúc rồi đặt bông hoa lên tay người con gái kia, hỏi:

__Biết hoa gì đây không?

__Hoa phong lữ, cậu nói rồi mà __ Cô gái nhìn bông hoa khẽ nói.

__Biết ý nghĩa của nó chứ? __ Chàng trai khẽ mỉm cười.

__Là gì? __ Cô gái nghiêng đầu nhìn chàng trai khó hiểu.

Chàng trai chỉ mỉm cười, bước đi trước một đoạn rồi mới quay lại nói:

__Ý nghĩa của nó là: “ Hạnh phúc ở kề bên bạn”.

Cô gái nhìn người con trai chầm chầm rồi mặt bắt đầu đỏ bừng lên ngượng ngùng không biết nói gì..... Hai người chỉ lẳng lặng bước đi bên nhau, bàn tay nắm chặt bông hoa Phong lữ khẽ mỉm cười.....

__THE END__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-suot-doi-suot-kiep>